REDEEMER COLLEGE LIBRARY
PER-BX/1401/.C36

ABC AUDITED PAID CIRCULATION

CALVINIST CONTACT

DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY

Address all communications to: Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont. — Phone 547-1488 and 547-1489.

Authorized as Second Class Mail, Post Office Department Ottawa, Ontario, and for payment in cash, Postage paid at Hamilton.

MAY 29th, 1964 - No. 648 - 19th YEAR OF PUBLICATION

INSTRUMENT EN WAPEN

door Dr. L. Praamsma

Het is een goed-Bijbelse uitdrukking, wanneer we spreken van een mens als een **instrument** in de hand van God.

De grote reformator van Genève, Johannes Calvijn, wiens sterfdag in 1564 wij de 27ste mei herdenken, was zich bewust een instrument te zijn in de hand des Heren.

In zijn voorrede op de commentaar op de psalmen, die hij in 1557 uitgaf, vergelijkt hij zijn eigen leven met dat van David.

Hij schrijft daarin: "Hoeveel geringer mijn staat is als de zijne, is onnodig te zeggen. Maar zoals hij van de schaapskooi tot de hoogste waardigheid des rijks is verheven geweest, zo heeft God mij getrokken uit een duister en klein begin, en mij met dit hooggeëerde ambt verwaardigd, dat ik zou zijn een verkondiger van het Evangelie."

Calvijn had een schroomvallige natuur zijn leven lang.

Het was met moeite, door een krachtig ingrijpen Gods, dat hij zich losmaakte van de dwaling van Rome.

Het was weer met moeite, door de vervloekingen waarmee Farel hem bedreigde, dat hij het moeilijk werk in de lichtzinnige stad Genève op zich nam.

Het was weer met moeite, doordat de reformator van Straatsburg Bucer hem op de ongehoorzaamheid van de profeet Jona wees, dat hij daar na zijn verdrijving uit Genève het leraarsambt op zich nam.

En het was weer met de diepste schroom, dat hij tenslotte naar Genève terugkeerde, om daar te werken zolang het dag was tot het uur van zijn dood.

Een instrument, waarop God telkens weer Zijn hand legde.

Een instrument, zich ook te allen tijd van eigen zwakheid en zondigheid bewust.

Nog op zijn sterfbed getuigt hij ervan.

Hij spreekt dan zijn afscheidsrede uit tot zijn collega's, die rondom hem vergaderd zijn, en dan zegt hij: "Ik heb veel gebreken gehad, die ge hebt moeten verdragen; en alles, wat ik gedaan heb, is in de grond van de zaak niets waard. De goddelozen zullen zich weliswaar van dit woord meester maken om het te verdraaien; maar toch herhaal ik het nog eens: alles, wat ik gedaan heb, is niets waard en ik ben een erbarmelijk schepsel. Slechts dit mag ik van mij zeggen, dat ik te allen tijde het goede wilde, dat mijn gebreken mij altijd mishaagd hebben, dat de wortel van de godsvrucht waarachtig in mijn hart was. Vergeef mij terwille van dit goede voornemen, zo smeek ik u, al het verkeerde en gebrekkige, met name mijn oplopendheid, heftigheid en neiging tot toorn; en waar u omgekeerd iets goeds hebt waargenomen, neemt dat aan en volgt het na."

Uit deze woorden van Calvijn blijkt, dat leer en leven bij hem één waren.

De Bijbelse en daarom Gereformeerde confessie was hem uit het hart gegrepen: "Onbekwaam tot enig goed en geneigd tot alle kwaad."

Hij was niets dan een instrument in de hand van God, maar hij was **een bizonder bewerktuigd instrument.**

Niemand die hem gezien had zou het gezegd hebben.

Volgens één van zijn Roomse bestrijders droeg hij 'in een droog, uitgemergeld lichaam een altijd jeugdige geest.'

In een droog, uitgemergeld lichaam, — Calvijn heeft zijn doorn in het vlees gehad, en wanneer hij sterft is dat het einde van een lange en bittere lijdensweg.

Enige maanden voor zijn dood schrijft hij over "een drom van ziekten, als bij eskadrons gemeenschappelijk aanvallend op hem aangestormd", en in onze tijd zou hij al jaren voor zijn dood naar een sanatorium verwezen zijn. Hij werd door voortdurende hoofdpijn gekweld, als gevolg van een zwakke maag; hij hoestte veel door zwakheid van longen; hij had last van koortsen, aambeien en pleuritis; en onder al deze aanvechtingen door werkte hij als een paard.

Gods genade was hem genoeg, en hij schreef deze schone woorden in zijn uitlegging van 2 Cor. 12:9: "De dalen worden door de regen bevochtigd tot vruchtbaarheid, en de hoogste heuvelen der bergen blijven intussen droog en onvruchtbaar. Zo moet dan degene, die ontvangen wil de hemelse regen der geestelijke genade Gods, een dal worden."

Een menselijk-zwak instrument in de hand van God, niettemin een bizonder-bewerktuigd instrument.

Hij was een man met een ongelooflijk-scherpe en vaardige geest; een geleerde met een alzijdige opleiding; een mens met een hart vol gevoel en echte humaniteit; een theoloog met een ijzeren geheugen.

Eén van zijn oudste levensbeschrijvers, Colladon, jaren lang zijn collega en vriend, verhaalt van dat laatste het volgende: "Wanneer het gesprek kwam aangaande dingen, die hij eens in Frankrijk of Italië of Duitsland gezien had, dan noemde hij de plaatsen en personen en deed er zijn winst mee. De gebeurtenissen in de kerk en zelfs in de staat, voorzover hij ermee in aanraking kwam, kon hij aan zijn vingers optellen tot in de kleinste bizonderheden. Wanneer in de kerkeraad personen verschenen wegens een nieuw vergrijp, dan bracht hij tegen ze te berde dat ze er al eerder geweest waren, terwijl hij de bizonderheden meedeelde, zelfs als het oude zaken waren

(Vervolg op pag. 4)

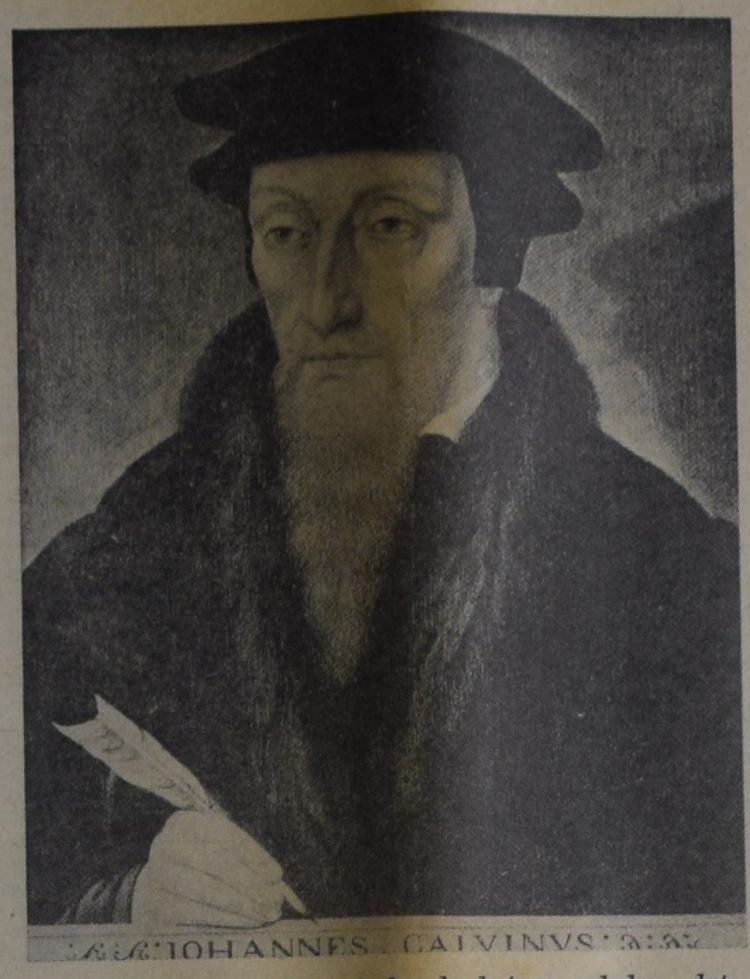

Op 27 mei was het vierhonderd jaar geleden, dat Johannes Calvijn op 54-jarige leeftijd te Genève overleed.

Wij hebben aan dit feit in ons blad bijzondere aandacht willen besteden, uiteraard niet om de mens Calvijn te verheerlijken, maar veeleer om opnieuw stil te staan bij hetgeen God in en door hem aan de wereld geschonken heeft.

Juist hierin ligt de zin van deze herdenking, niet om te zien wat Calvijn voor een mens was (ook hij was van zichzelf onbekwaam tot enig goed), maar omdat God ons iets te zeggen heeft met het werk waartoe Hij Calvijn riep en de talenten, die Hij Calvijn gaf. De aandacht valt daarom niet op Calvijn's werk, maar op God's werk.

Het is ons verlangen, dat daartoe ook de herdenking in ons blad mag medewerken.

CALVIN AND SOCIAL LIFE

by Dr. R. Kooistra

1. OUR IRON BOWELS

We may be thankful that John Calvin four hundred years after his death is better known than three hundred or even two hundred years after the 27th of May of 1564. Calvinism as it developed in the course of history obscured the image of the real Calvin for a long time. But by the grace of God, some eminent scholars have re-discovered the real John Calvin. They have given such a vivid picture of the 'gloomy' and 'cheerless' Reformer of Geneva that nowadays there are undoubtedly more Calvin students than ever before. We mention only E. M. Doumergue in this respect.

Popular myth has depicted John Calvin as the stern theologian of the **election.** If this myth would reflect the historical state of affairs we might not be in the position to say much about our topic. But Calvin was first of all a student of the Word of God, and he was a master in applying this Word of God to the actual situation of the world in which he lived. He was not at all **Weltfremd** (ill-acquainted with **the actual problems**) or an introvert closet-scholar.

To prove this statement, I would like to quote a few lines from Calvin's commentary on the book of Acts. I realize that I could have taken many other statements just as well. However, the ones I have chosen will serve us adequately, and in this time of the year we like to reflect on the book of Acts showing us the beginnings of the Christian church after Pentecost.

What then does Calvin have to say about the social life of the early church?

In Acts 2:44, 45 we read:

"And all that believed were together, and had all things in common; and sold their possessions and goods, and parted to all men, as every man had need."

About this text Calvin writes:

". . . Therefore, he giveth us to understand that they were rightly joined together with brotherly love amongst themselves, and that they did indeed declare the same, because the rich men did sell their goods that they might help the poor. And this is a singular example of love, and therefore doth Luke record the same, to the end we may know, that we must relieve the poverty of our brethren with our plenty."

This is the central thought of Calvin's social ethics: God has called the rich to help the poor.

Hence he calls the rich 'the ministers of the poor' and the poor are 'the vicars of Christ' or the 'solicitors of God'. The poor should not be ashamed to ask for help!! It is their office. Calvin considered the congregation to be a communion of the saints, not only on account of the fact that they were sharing the same faith and the same benefits of Christ, but also in that they indeed cared for each other.

Calvin had to define his social insights over against the existing theory and praxis of the Roman Catholic church on the one hand, and the impressive **radicalism of** the Anabaptists on the other hand, who advocated a sort of enthousiastic, eschatological communism.

This does not make Calvin a defender of the existing order. He does not spare the rod on the rich. Listen:

"Many, under colour of policy, do keep close and conceal whatsoever they have; they defraud the poor, and they think that they are twice righteous, so they take away no other men's goods."

Whatever one wants to call this theory, it certainly is not the individualistic capitalism, which is ascribed to Calvin.

In his explanation of this text Calvin deals with the monks, who pride themselves on the **fact that** they call nothing their own and in this way follow up the apostolic rule. But Calvin is not impressed by them at all. He states:

"yet, nevertheless, they neither sell any thing, neither yet do they pass for any man's poverty; but they stuff their idle bellies with the blood of the poor, neither do they regard any other thing in their having of things common, save only that they may be well filled and daintily, although all the whole world be hungry."

(Continued on page 4)

John Calvin and Education

by L. Witvoet

On May 27, 1564, John Calvin died at the age of not quite 55 in the city of Geneva. Now, 400 years later, we want to remember him as the man whom God chose to be an instrument in His hand to help bring about the Reformation. Although we wish to present and commemorate John Calvin and his work, still we would not be doing justice to his commemoration if at the same time we did not attempt to make clear that we ought to thank our God and give Him the glory for what John Calvin was and did. Only when we try to see and learn to appreciate what he did in the service of his God will we truly do justice to a commemoration of John Calvin, who himself wanted to do all for the glory of God.

Moreover, if we are to learn and profit from his example we would do well to give heed and follow the way to which he pointed, namely the Scriptures. That will be first of all necessary and will also be at the same time of great value for us in this commemoration. Therefore we must try not to lose ourselves in extolling the admirable qualities and virtues of a man, however great he may have been. In him and in his work we must see God carrying out his plan for mankind. In as much as John Calvin led the way for the church and for all of life in a return to the Scriptures, to the Absolute Rule of God, so must we return in all our endeavours to that same Absolute Principle, the service of our Lord.

Remembering Calvin and his work in Strassbourg, Geneva and elsewhere, the many reforms that he helped to bring to expression, the large number of books that he wrote, we are so often inclined to think of him in the first place as a theologian and reformer of the church, forgetting that in connection with and in addition to his being a theologian and reformer he found his life's task not only in the church, but through the church also in society and in the school.

That Calvin thought it very important to have sound Christian education should not at all surprise us. Part of his task in education, as he saw it, was that of educational reform, because the educational philosophy of Calvin's days was based upon the thinking of Thomas Aquinas, who attempted to synthesize the philosophy of Aristotle with his own ideas of Christianity. [1])

In this thinking a clear-cut distinction between nature and grace was basic. Furthermore, and no doubt partly as a result of this thought, the function of the school was narrow and limited in scope and seen primarily as a preparation of men for either the church or the courts. This is not so strange when one realizes that for other trades, jobs, or professions no academic training was offered or deemed necessary .

AIMS IN EDUCATION

Having received the greater part of his formal training at the universities of Paris and Orleans, Calvin left these institutions with a purely humanist education. This humanism he never completely lost. [2]) Rather, it was a determining factor in his approach to education because upon checking through the curriculum of the Academy of Geneva and proposals which he submitted for other schools we will notice that his humanism has left a definite imprint upon them. [3]) In his curriculum for the Academy of Geneva Calvin brought together both religious and secular education. Before the establishment of the Academy of Geneva, Calvin, in a prospectus drawn up by him and his old professor M. Cordier for the public schools of Geneva, made

(Continued on page 4)

Calvin and Rome

BY REV. A. RUMPH

"Where the Gospel is not declared, heard, and received, there we don't acknowledge the form of the Church. Hence the churches governed by the ordinances of the pope are rather synagogues of the devil than Christian churches". These words, written by John Calvin in the *Geneva Confession* more than four hundred years ago, seem singularly outdated today. Yet, before we dismiss them as irrelevant in this present ecumenical age, we must understand why Calvin spoke in such strong terms about the Church of Rome. Calvin has been called the theologian of the Word of God. For him the Word of God was of supreme authority for doctrine and life. It was used by the Holy Spirit to bind us to Christ. This supreme authority of the Word of God was denied by Rome. It maintained that it alone possessed the whole of revealed truth and that it alone had received the infallible authority, through its visible head, the pope, to interpret this revealed truth. This revealed truth was, however, not only to be found in the Word, but also in tradition, which was of equal value. Thus Rome set itself up as a judge of the Word, instead of being willing to be judged by it. The result was that the plain teaching of the Word was obscured and that many doctrines were added which were a complete contradiction to the Word of God. It was against this perversion of the teachings of the Gospel that Calvin vehemently protested. He was willing to admit that there were still some vestiges of the truth left in the Church of Rome, but the Church as represented in the papacy was a false Church, because it had tragically perverted and obscured the teachings of Scripture. He wrote in his *Reply to Sadolet* (a famous Roman Catholic cardinal): "Paul informs us (Eph. 6:17) that the only sword with which he can fight is the Word of the Lord. A soul, therefore, when deprived of the Word of God, is given up unarmed to the devil for destruction".

Since Calvin's time many of the flagrant abuses in the Church of Rome have disappeared. The papacy has become respectable, Bible reading has been encouraged. and there is a renewed interest in biblical theology among some of its present theologians. The Second Vatican Council also has given some hope for renewal. The more the Word of God is studied in the Roman Catholic Church, the more hope we may have for a return to Christ, the only Head of the Church, Who rules us by His Word and Spirit also today.

However, there also has been a development *away* from Scripture since the time of Calvin. The doctrine of papal infallibility was officially accepted in 1870, the immaculate conception of Mary was pronounced in 1854 and her bodily assumption to heaven in 1950. We must not be blind either to the fact that also church doctrines as the sacrifice of the mass (which the Heidelberg Catechism calls an "accursed idolatry"), purgatory, indulgences, auricular confession, etc. are firmly entrenched in the whole fabric of Roman Catholic dogma. Rome must not only change some incidentals, but it must completely change its foundation by complying with the norms of the Word of God, before we can call it a true Church and seek closer unity with it. Many ecumenical leaders today forget that it is only on the basis of God's Word that true unity can be achieved between the Churches. At the end of his *Reply to Sadolet* Calvin wrote so beautifully: "The Lord grant, Sadolet, that you and all your party may at length perceive that the only true bond of ecclesiastical unity consists in this, that Christ the Lord, who has reconciled us to God the Father, gather us out of our present dispersion into the fellowship of his body, that so, through his one Word and Spirit, we may join together with one heart and soul".

Yes, Calvin still "speaketh" even though he has been dead for four hundred years. But we only can hear him, if we too render ourselves captive to the Word of God.

Bondgenoot door innerlijke saamhorigheid

Bondgenootschappen terwille van een gemeenschappelijke vijand kunnen soms grote kracht ontwikkelen. Zij vallen echter schielijk uiteen, zo spoedig de gemeenschappelijke vijand is vernietigd, of zo verzwakt, dat hij geen gevaar meer vormt. Het is echter ook mogelijk, dat in een korte tijd een vijand in een vriend verandert of omgekeerd.

Wil een bondgenootschap meer dan voorbijgaande betekenis hebben, dan moet er zijn behalve eenheid van militaire belangen, eenheid van beschaving. Is er geen eenheid van cultuur, dan ontstaan gemakkelijk verschilpunten, die de gehele alliantie in gevaar kunnen brengen.

Nu heeft men bij het ontstaan van de Navo terstond gewezen op het gemeenschappelijk erfgoed van de westerse beschaving. "De verbonden partijen," zo lezen wij in de preambule van het Navo-verdrag, "zijn vast besloten hun vrijheid en het gemeenschappelijk erfgoed en beschaving van hun volken te beschermen...."

Nu kan men die uitdrukking, gemeenschappelijk erfgoed, op twee manieren uitleggen. Men kan er onder verstaan die cultuurgoederen, die reeds ontwikkeld zijn in vorige eeuwen en nu gemeenschappelijk zullen worden verdedigd. Men kan ook van mening zijn, dat deze beschaving nog steeds in ontwikkeling is. Zij moet niet alleen worden bewaard en beschermd, maar zij moet ook worden uitgebouwd. De militaire samenwerking moet gecompleteerd worden door een groeiende geestelijke samenwerking. Er moet zijn uitwisseling van geleerden en kunstenaars. Men moet de jeugd met elkaar in aanraking brengen, het toeristenverkeer vergemakkelijken, films en radio- en televisie-uitzendingen gebruiken om de volken der Navolanden elkaar beter te laten verstaan. Met moet steeds meer naar elkaar toegroeien. Mocht de nood aan de man komen, dan zal het gemakkelijker zijn militair samen te wèrken, omdat men geleerd heeft elkaar te begrijpen. Bovendien zal men uit de gemeenschappelijke cultuur de kracht putten om elkaar te steunen in de afweer van een gemeenschappelijke vijand.

Deze gedachte is overigens niet nieuw. De Griekse wereld kwam in verzet tegen de Perzische aanvallen, omdat men ondanks bestaande verschillen, zich toch verbonden gevoelde in zijn Helleense cultuur.

De Kruistochten zijn nog altijd het typische voorbeeld van een beweging, die zich op geestelijke eenheid kon beroepen. De Kerk der Middeleeuwen had al enkele eeuwen als eenheid opgebouwd op de grondwaarheden van het christendom.

Buitenlands Overzicht
door
Prof. Mr. L. W. G. Scholten

Europa heeft zich met succes tegen de aanstormende Mohammedanen verweerd, omdat het Kruis het samenbindende element was in de strijd tegen de Halve Maan. En zo heeft men in de jongste wereldoorlog een grote verzetsgroep gevormd, die de vijand bestreed niet alleen uit nationaal Nederlandse overwegingen, maar omdat verzet geboden was krachtens het Grote Gebod God lief te hebben boven al. Nu een gebouwencomplex van de Nederlandse defensie de naam heeft gekregen van Johannes Post, mag men dit nog wel eens bedenken.

De vraag is nu, of men in de Navo de zo straks aangehaalde woorden van de preambule alleen maar als woorden laat staan, dan wel ze toepast in de tweeërlei zin: Erfgoed als bestaand gemeenschappelijk cultuurgoed, dan wel daarnaast als groeiende gemeenschap van beschaving.

Nu is het merkwaardig, dat aan de vooravond van de laatste vergadering van de Navo, welke verleden week in 's-Gravenhage is gehouden, Nederland als gast ontving de Amerikaanse senator Fulbright, de machtige voorzitter van de Amerikaanse senaatscommissie voor buitenlandse zaken. Men zal zich herinneren, dat in de Verenigde Staten de president de beschikking heeft over zeer uitgebreide bevoegdheden op het terrein van de internationale politiek. Alleen de senaat en in het bijzonder de senaatscommissie voor buitenlandse zaken, kan zijn politiek enigszins beinvloeden. Fulbright heeft zijn naam gegeven aan de vermaarde Fulbright Act van het jaar 1946. Krachtens die wet is er een uitwisselingsprogramma op onderwijsgebied in het leven geroepen tussen Nederland en de Verenigde Staten. Het benodigde geld werd verkregen uit, dat Nederland betaalde voor de vorderingen, die de Verenigde Staten op ons land hadden krachtens verleende steun tijdens de tweede wereldoorlog. Nu Nederland echter vrijwel alles heeft aangezuiverd, heeft Minister Bot het voorstel gedaan met de Fulbright-uitwisseling door te gaan, maar de kosten dan gezamenlijk te dragen. In de rede, die Fulbright in 's-Gravenhage heeft gehouden heeft hij uitdrukkelijk gewezen op de gelijke idealen voor de toekomst. Hij pleitte verder voor de oprichting van een Atlantische Raad, die hierbij adviezen kan geven aan de parlementsleden der onderscheiden landen, die over de politieke zaken te beslissen hebben. Bovendien wees hij op de noodzaak ook Frankrijk bij dit alles te betrekken, vooral wegens de grote plaats, die de Franse cultuur voor het westen betekent.

Nu ontvingen wij dezer dagen ook van het Atlantische Instituut een opgave van allerlei belangrijke werken, die gelegenheid bieden zich op de hoogte te stellen van de politieke en andere culturele opvattingen, die in de landen langs de Atlantische Oceaan leven. Men komt dan wel diep onder de indruk van hetgeen op het ogenblik reeds wordt nagestreefd op het gebied van de bevordering van de ontwikkeling ener gemeenschappelijke beschaving. Wij noemen er enkele voorbeelden van; de harmonisatie van de verschillende financiële stelsels; de integratie op economisch gebied; de uitwisseling van denkbeelden over de staatkunde; de industriële structuur, de agrarische politiek in de Navolanden; de betekenis van de gouden standaard in verband met de nationale souvereiniteit; de internationale kapitaalbeweging; de verschillende onderwijsstelsels; de democratische instellingen bij de Navolanden; de verhouding tot het nationaal patriottisme; de veiligheid van de kleine naties; de betrekkingen tot de niet-communistische landen, die niet bij de Navo zijn aangesloten; de verhouding tot de communistische landen over de gehele wereld.

Wij deden maar een willekeurige greep uit de veelheid van onderwerpen, die in die opgave zijn vermeld. Elk daarvan geeft een aanduiding van de litteratuur, die daarover bestaat in de moderne talen. Hoofdzaak bij dit alles is, dat men in de verschillende landen van het Atlantische verdrag elkaar leert begrijpen, ook waar men wellicht, bijvoorbeeld op het gebied van de democratische regeervorm, niet allen gelijkelijk denkt.

De leden van de Navo leven onder verschillende omstandigheden. Zij zijn nu bij elkaar gedreven door militaire noodzaak. Indien daaruit mocht voortvloeien, dat men elkaar beter leert kennen en daardoor elkaar minder als vreemdelingen ziet dan als medebewoners van één aarde kan men wel niet in het tempo van: een, twee, drie, eenheid scheppen, maar wel langs de rustige en zekere weg van culturele verstandhouding op de duur een bijdrage leveren tot een vredelievende samenleving der volken.

Mr. L. W. G. Scholten.

Book Review

GOD'S PROMISES
A book of Bible Stories for young children, by De Vere Ramsay. Illustrated by Rita Endhoven. Publ. by Wm. Eerdmans, Grand Rapids, Mich.

This excellent book of Bible stories is meant for the very young (4-6 yrs.).

The author tries successfully to link the Old and New Testament emphasizing promise and fulfilment in some carefully chosen accounts from both parts of the Bible.

The language is very simple and possesses a certain musical appeal.

The pictures are done beautifully and invite more questions on the story from the young listener. The composition of the illustrations is very original, and has nothing of the too-sweet approach we often find in Bible story books.

One question: Since the author obviously is able to tell stories for the very young, would it be a good idea to select *all* suitable Bible stories and incorporate them in a much bigger book of this quality?

It might become a favorite with many parents who are not satisfied with the Bible story books now available for very young children.

R. Van Westenbrugge

Beelden van en uit NEDERLAND

☆

Bij een Jubileum

De Nederlandse Christelijke Radio Vereniging jubileert. Zij bestaat dit jaar veertig jaar.

Wie het begin heeft meegemaakt met enkele leden en een uiterst gebrekkig apparaat, weggestopt in een oud kerkje in Bussum en dit vergelijkt met de huidige toestand mag zeggen: het stekje werd een boom. De oude naam is nog gehandhaafd, al kwam de televisie er bij en zal het niet lang meer duren of de radio komt op het tweede plan.

De N.C.R.V. telt nu ca. 450.000 leden en blaast met ere haar partijtje mee, temidden van de vier grote radio - omroepverenigingen. De prachtige studio-gebouwen in Hilversum zijn hypermodern en de technische uitrusting ging hand in hand met de opgang van de organisatie.

'k Herinner me hoe enerverend in het begin een uitzending was. Mijn eerste toespraak was na mijn eerste reis door Canada in 1924, in het jaar van de oprichting dus. Je werd "opgesloten" in een donker kamertje met een klein lichtje, waarbij je nauwelijks je tekst kon lezen en je was natuurlijk flink zenuwachtig. Vooral de minuten tussen het moment, dat je op de stoel voor de microfoon werd gezet en je met je verhaal kon beginnen, waren spannend. Wat duurden die lang. Als je van wal stak, was de stem weinig vast, doch spoedig overwon je de "plankenkoorts" en breide je het verhaal af. In het begin deed je natuurlijk wel eens een beetje dominees-achtig en kwam er soms een galmpje bij als je een extra nadruk op een bepaalde zinsnede wilde leggen. Later leerde je dat wel af, hoe natuurlijker hoe beter! En zelfs bij verdere ervaring kreeg men de overtuiging, dat de hoorders een niet-gelezen speech meer waardeerden, zelfs, als je improviserend, soms naar het juiste woord moest zoeken.

En dan in de "oude" tijd de hinderlijke bijgeluiden. Toen ik na mijn première thuis, merkte mijn vrouw, die met familieleden bij een goede kennis, die toen al zo rijk was, dat hij over een ontvangtoestel beschikte, op: "Wat had jij een dorst". Wat was het geval? Mijn glas water bij de microfoon stond op een schoteltje en elke keer als ik het neerzette, na een slokje te hebben genomen, klonk het tikje door.

Zo moet alles leren, al zijn er ook nu nog radio-sprekers, die telkens weer dezelfde fouten maken: te snel of te langzaam spreken, de rustpauzen niet in acht nemen, het te mooi willen doen, vergeten, dat de hoorders hem (haar) niet zien en de opbouw, de indeling en de aanspraak daarop ingesteld moeten zijn.

Speciaal toneelspelers, die aan hoorspelen deelnemen, miskennen te dikwijls, dat zij niet op de planken staan en daardoor hun voordracht te sterk dramatiseren. Trouwens, het teveel praten voor de radio, ook in ochtend- en avondwijdingen en allerlei geestelijke toespraken, kan ertoe leiden, dat je de knop omdraait.

Hoe weinigen zijn er, die origineel zijn.

Hoe monotoon kan de eeuwige herhaling van op zichzelf goed bedoelde "troostredenen" zijn.

In dit opzicht is de televisie een natuurlijke correctie op de radio en een completering daarvan. De televisie vraagt een andere aanpak. De man (of vrouw) in het beeld kan zich niet veroorloven een toespraak voor te lezen. Men staat voor een veel moeilijker opgave, die een intensiever voorbereiding en een gevarieerder uitvoering vraagt. Wie door middel van het televisie-scherm wil doordringen in de huizen en de harten van de kijker-hoorders, dient over een directe dictie te beschikken, de kunst van het improviseren te verstaan. Dr. Okke Jager b.v. slaagt er bijna altijd in om de avondsluiting tot een feestelijke finale te maken. Gezichtsexpressie, zegswijze, realisme, dichterlijke visie en weloverdachte inhoud componeren een één-mans symphonie, die bij kerk- en niet-kerkmensen ontroering en inkeer wekt.

Of alles zo first class bij de N.C.R.V. is?

Bij de beantwoording van zulk een vraag, mag men nooit de afschuwelijk moeilijke positie van een Christelijke omroepvereniging uit het oog verliezen. In de wereld en niet van de wereld zijn, behoren tot de tijdperiode waarin God je plaatst en tegelijk niet door de tijdgeest te worden geleid, Christus te volgen in een zondige wereld, is niet alleen een opdracht voor een Christelijke Radio- (en Televisie-)vereniging, Christelijke politieke partij, zelfs de Christelijke kerk, doch voor ieder mens.

Wat is nu het merkwaardige?

Dat we de manco's van anderen, medemensen en geestverwante organisaties wel zien en ze veroordelen, doch ons eigen falen onder de korenmaat wegstoppen. Kijk, vroeger ging een Christenmens niet of weinig naar de comedie, zelfs niet naar de opera; nu worden deze "cultuuruitingen" en ergere dingen dan deze, je in je huiskamer gepresenteerd. Ook door de N.C.R.V.!

Moet je dan je knop omdraaien?

Arie zou in Uw blad waarschijnlijk spotten: "Zeker als je visite en vooral als je een dominee op bezoek hebt", maar overigens?

Wat wij in Nederland zien is een ontstellende naïviteit.

Mensen, die verontwaardigd zouden zijn uitgevallen, als je hun vroeger zou gevraagd hebben, of ze wel eens een stuk van Shakespeare of Vondel of Heyermans op het toneel zagen, laten nu alles ongestoord in de huiskamer binnen. Tenslotte hebben we naast de N.C.R.V. en de Katholieke Radio-omroepvereniging (die naar onze bescheiden opvatting de minst geslaagde uitzendingen verzorgt) drie niet-Christelijke radio (televisie) organisaties en voor die geldt dit dilemma niet.

Een onlangs in de Eerste Kamer gehouden debat leert wel, dat van liberaal tot communist men niets moet hebben van een zedelijke norm bij de beoordeling van "kunst".

En daarmede zitten we dan met een midden in het culturvraagstuk van deze tijd. Dat geldt niet alleen ons in Nederland, maar ook de oud-Nederlanders in Canada en overal ter wereld. Men kan er zich van afmaken door het te negeren — en velen doen dit — doch in feite is dit struisvogelpolitiek. Men kan ook zonder meer afwerend gaan staan en later tot zijn ontsteltenis ervaren, dat je eigen zonen en dochters je volkomen in de kou laten staan.

Bovendien, Paulus temidden van de zedeloze heidenwereld van zijn tijd, veroordeelt dit en zegt, dat je dan uit de wereld moet gaan.

De opgave die een Christen, de kerk en elke Christelijke organisatie in deze geseculariseerde tijd heeft, is een positieve. Daarbij kan nooit de kunst prevaleren boven het gebod. Ook op het terrein van het schone, dient de eer te worden gebracht aan de Schepper, wiens heerlijkheid en schoonheid in de Bijbel in verheven strofen wordt uitgemeten.

Doch wie nu meent, dat kunst en schoonheid op zichzelf te veroordelen zijn, miskent evenzeer de Creator als de wereldling, die de bron daarvan zoekt in zichzelf.

Een omroepvereniging als de N.C.R.V., die dagelijks in het publieke leven voor het voetlicht treedt, staat altijd in het middelpunt van tweezijdige critiek, nl. van de mensen, die de ogen dicht knijpen en van de meelopers, die zich hun opdracht en hun beperking als Christen niet bewust zijn.

Men komt er natuurlijk niet door te schipperen, door tussen Scylla en Charybdis door te varen.

Er zijn er, die de N.C.R.V. dit manoeuvreren verwijten.

Aan ons is niet het oordeel.

Wij achten in het algemeen een omroepvereniging als de N.C.R.V. een zegen voor ons land. Het feit reeds, dat we in Nederland nog niet overgeleverd zijn aan kauwgum-, sigaretten- en bierconcerns etc., die voor de culturele televisieprogramma's de verantwoordelijkheid dragen, is, dunkt ons, op zichzelf een compliment waard.

En dat we temidden van de anderen, een Christelijke omroepvereniging bezitten, die vanuit een positieve grondslag, zij het niet altijd feilloos, haar programma's opbouwt en het moderne medium van radio en televisie, met verantwoordelijkheid bedient, is een hoogst te waarderen en een waardevol feit.

De jubilaresse heil!

Cn.

Den Haag, 20 mei '64.

GAAT U NAAR
Holland?

VOOR AL UW REIZEN
per boot of per vliegtuig
vraag volledige inlichtingen
bij:

C. STEENHOF

43 Crane Ave.
WESTON, ONT.
Tel. 241-0811 of 249-4921

21 dagen vliegreis
MONTREAL-AMSTERDAM

$ 346.90

met gratis trip naar Brussel,
Parijs en Londen.

The Christian Reformed Church Co-operative Medical & Hospital Society

Organized in 1950.

Insures all persons of Dutch extraction and of Protestant persuasion in the Province of Ontario.

PLAN A: Surgical Costs
Family premium, all children under 18 included $34.00 per year.
Single premium $14.00 per year.

PLAN B: Hospital Visits and Diagnostic X-Rays
Family premium, all children under 18 included $12.00 per year.
Single premium $6.00 per year.

All benefits are according to the fees listed in the "Schedule of Fees 1962" as approved by the Ontario Medical Association, with a maximum of $500.00 per case per year.

Ask for complete information.

CHR. REF. CHURCH CO-OP. MED. & HOSP. SOCIETY
BOX 473 - HAMILTON, ONT.

Please send us by return mail the information about your Insurance Plans.

Name: .....

Address: .....

Minister Luns heeft op het ministerie van buitenlandse zaken in Den Haag een delegatie van dames ontvangen, leden van de organisatie "Women for Peace". Zij hebben de bewindsman hun op schrift gestelde standpunt t.a.v. de kernbewapening aangeboden.

CALVINIST-CONTACT
DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY
P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.
Phone 547-1488 and 547-1489

Editorial Committee: Revs. J. Geuzebroek (president), F. Guillaume, Dr. R. Kooistra, J. Van Harmelen, A. H. Venema (secretary).
Managing Editor: D. Farenhorst.
Publisher: Guardian Publishing Company Ltd., Hamilton, Ont.
Calvinist-Contact is published Friday every week.
Closing date: Saturday before date of issue.
Subscription price: $5.00 per year.
Alle communications should be addressed to the office of Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.
Articles in this paper express the viewpoint of the authors and do not necessarily express the opinion of the editors.

The publisher will not be responsible for the loss of any manuscript, drawing or photograph. The publisher accepts no responsibility for opinions by its authors.
Characters and names in fiction stories in this weekly are imaginary.
Contents may not be reprinted without permission of the publisher.

Please inform us immediately of any change in your address.

Brief History of the Chr. Ref. Church at Fredericton, N.B.

Our congregation is very young and when giving you some data I should go back to the year 1952. In the month of May of that year John Ketelaar, a Dutch immigrant, settled with his wife and 3 young children in the community of Keswick approximately 15 miles out of the city of Fredericton, and took up farming. During the following years other Dutch immigrant families settled in the Keswick area and made farming their means of living. These Dutch settlers were the Henri Pott family who arrived in the summer of 1952, the Reitsma family who arrived in the spring of 1955 and the VanSlageren family who arrived in the summer of 1955. These families were all of the Protestant faith and they felt an ardent desire in their hearts to uphold the faith of their fathers in this new land, and to that end established a congregation of the Christian Reformed Church. We may say that the Lord inspired these families to become the founders of our congregation.

During those first years Rev. Ralph Bos was Home Missionary of the Christian Reformed Church stationed in Truro, Nova Scotia. Rev. Bos paid occasional visits to the small group of Dutch immigrants in Keswick and held services approximately 5 or 6 times a year. On June 23, 1954, a baby girl of the Ketelaar family and a baby boy of the Pott family were baptized by Rev. Bos, and we can consider this occasion as the first official service of our congregation. In the month of May 1955 reading services were started and the male members took turns in reading. These services were held in the front room of Henri Pott's home. It is interesting to note that the proceeds of the first collection taken up on September 25, 1955, were $3.09. Henri Pott became our first treasurer.

The year 1956 must be earmarked as an important year for our congregation. Several new families from the Netherlands settled in Keswick and in Fredericton and joined our small group. In January of that year a Sunday School was started with 16 children under the supervision of Henny VanSlageren with the help of her sister Tine. Sunday School classes were also held at the home of Henri Pott and on Sunday mornings the place resembled a beehive.

Our Home Missionary Rev. Bos who contributed a great deal in keeping our small group alive, moved to Halifax in 1957 and Rev. A. Haalboom was stationed in Truro to become our new Home Missionary. In the following years Rev. Haalboom and other ministers from our churches in Ontario and Nova Scotia visited our congregation approximately once a month. These monthly services were a great improvement, but our goal was to have a Home Missionary stationed in Fredericton. In the year 1958 when our congregation had 8 families a request for a Home Missionary was sent in to the Home Mission Board. To our great regret this request was turned down.

In the early spring of 1959 it appeared that the front room of the Potts was getting too small to hold the increasing number of worshippers and after having enjoyed their hospitality for 4 years, we moved to the Orange Hall in Keswick Ridge to have our church services there until the spring of this year. We are very thankful that we were allowed to have our worship services in the Orange Hall for 5 years. During those years our Sunday School grew to over 40 children and Harry McEwen was appointed as superintendent. Harry has been doing a great job and is still in charge of the Sunday School.

The year 1960 was another important year in the history of our congregation, but it was also a year of sorrow. One of the founders of our congregation and also our first elder, brother Tjipke VanSlageren passed away on February 6th after a brief illness. Brother VanSlageren took a great part in our early church life. He was chairman of the Men and Women Society and he will always be remembered for his activities and dedication to our church. During the summer months of 1960 we had the privilege of having in our midst our first student from Calvin College. This student, Hank Eshuis, made a great contribution to our spiritual life. A Young People Society came into being and Catechism classes were started.

In December 1960 our congregation had grown to 13 families and two requests were sent in to the Classis Eastern Ontario. These requests had a very important effect on our church life. One request was that our congregation be organized as the Christian Reformed Church of Fredericton, N.B. and the other request was that a Home Missionary be stationed in the Fredericton area. To our great joy both requests were granted. On January 17, 1961, the organization of our church took place during a special service conducted by Rev. A. Haalboom and four office bearers were chosen. This was also Rev. Haalboom's farewell service as he had accepted a call to Jarvis, Ontario. Rev. Haalboom served our congregation faithfully and wisely. We were very shocked to learn of his sudden death in a traffic mishap in 1962. He will always be remembered for his great ambition and Christian spirit.

During the first months of 1961 we were served by Rev. Andre from Halifax. The spirit and kindness of this emeritus pastor was very much appreciated by our congregation.

In the summer of 1961 we had the pleasure of having another student from Calvin College with us. This student, William Masselink, worked with great ambition in our congregation for 3 months. During that summer we obtained time on the Radio Station Atlantic in the city of Fredericton for a broadcast of our Back to God Hour program on Sunday mornings at 10.30.

Since our request for a Home Missionary was granted, the interest of our whole congregation was focussed on our mother church in Kingston, Ontario, in the summer of 1961. Calls went out from Kingston for a Home Missionary for Fredericton and many prayers went up in our congregation that the Lord would bless the work of our Kingston church. How great was our thankfulness and joy when on August 26, 1961, we learned from Rev. Wittenbosch in Kingston that candidate Dirk Lieverdink from Grand Rapids, Michigan, had accepted the call to be our Home Missionary.

Candidate Lieverdink was successfully examined during the classical meeting in Trenton, Ontario, on September 13, 1961, and ordained as minister and installed as Home Missionary by the calling church in Kingston on September 17, 1961. A warm welcome was extended by our congregation to Rev. and Mrs. Lieverdink on September 26, 1961. Rev. Lieverdink started out with great zeal and high spirit and we must say that he impressed us all with his great ambition and leadership. In the fall of 1962 the Royal Canadian Dragoon Band returned from Germany to Canada to be stationed in Camp Gagetown and 4 new families were added to the church, being members of the Dragoon Band.

Soon after this increase in membership and inspired by our minister, plans were discussed for the construction of our own church building. These plans became more concrete during the winter and spring of 1962/63. Our building committee was reorganized and became very active. A suitable site for our church was quickly found after the Home Mission Board in Grand Rapids approved the necessary loan. Plans for the construction of a church building and parsonage were drawn up by Associated Designers of Fredericton and approved by the Home Mission Board. In June 1963 construction was started under the supervision of Cornelius Laagland, contractor from Marysville.

Many volunteers have given a great many hours of their time in the building of this church. We all recall Boxing Day of 1963 when many volunteers were present to varnish the redwood inside of the church which appeared to be quite a job. Our volunteers proved to have great acrobatic talents while doing this job. We are also proud to mention the skilful contribution of one of our volunteers, who in normal life produces music in the Dragoon Band. This musician made the pulpit, the baptismal font and the table in front. And naturally we will not forget the great contribution of our industrious women. Two successful bazaars were held and from the proceeds an organ was bought and donated to the church.

A few more facts are worth mentioning. In 1962 our church was incorporated in the province of New Brunswick. During the years two marriages were performed in our church; two married couples did confession of faith and more than 20 babies were baptized. The number of families now stands at 17.

Als U dit jaar naar Holland gaat vliegen, kunt U tot $205.90 besparen

1. **Dit is het jaar om te reizen.** Verleden jaar zou het $552.80 hebben gekost om naar Holland te vliegen. Dit jaar, dank zij de nieuwe, lage K.L.M. tarieven, het 21-daagse Excursie Economie Klasse retour kost slechts $346.90, maakt het U mogelijk om $205.90 te besparen.
2. **21-Daagse Excursie Tarieven** zijn geldig nagenoeg het gehele jaar, met uitzondering van bepaalde spitsperioden. Deze nieuwe tarieven zijn beduidend lager dan de standaard voor- en naseizoentarieven. Om van dit tarief te profiteren moogt U niet uit Europa naar Canada vertrekken voor de 14e dag volgende op de dag van vertrek uit Canada doch U dient in Canada terug te zijn op of voor de 21ste dag volgende op de dag van vertrek uit Canada.
3. **In het bijzonder als U in Westelijk Canada woonachtig bent,** kunt U met een combinatie van een goedkoop spoor- en luchtvaartbiljet sparen. In plaats van naar Montreal te vliegen voor Uw K.L.M. verbinding naar Europa, kunt U een trein naar Montreal nemen met grotere besparing. Het Reisbureau of K.L.M.-kantoor zal U tegelijkertijd met de luchtvaartbiljetten Uw spoorkaartjes verstrekken.
4. **Toegestane Bagage.** Terwijl 66 pond persoonlijke bagage voor Eerste Klasse Passagiers en 44 pond voor Economie Passagiers vrij wordt vervoerd, kan aanvullende bagage tegen economische tarieven worden vervoerd. Deze bagage boven het vrijgestelde gewicht reist als niet vergezelde bagage tegen lage vrachtprijzen en komt op de bestemming aan met de eerste beschikbare vlucht.
5. **K.L.M.'s Veelzijdig Plan voor Reisonderbreking** stelt U in de gelegenheid om vele extra steden te bezoeken zonder extra vliegkosten. Het Reisbureau kan U dit plan in bijzonderheden uitleggen.
6. **Vlieg-Nu-Betaal-Later.** K.L.M.'s Vlieg-Nu-Betaal-Later Plan veroorlooft U nu te vliegen tegen een lage eerste termijn en geeft U vele maanden de tijd om het resterende te voldoen. Het kan behalve voor Uw retourbiljet ook worden gebruikt voor alles inbegrepen rondreizen en hotels. De eerste termijn is slechts 10%.
7. **Waarom U per KLM moet vliegen.** KLM heeft er langer over gedaan dan enige andere luchtvaartlijn om haar betrouwbaarheid te volmaken — 44 jaar. KLM service, zowel op de grond als in de lucht, is ongeëvenaard overal ter wereld. Om een voorbeeld te noemen: De KLM kan ervoor zorgen dat Uw bloedverwanten in Europa naar Canada vliegen op Uw kosten. U betaalt de passage hier en de KLM verstrekt de biljetten overzees. KLM's veeltalig personeel zowel op de luchthaven als op het vliegtuig besteedt bijzondere aandacht aan bejaarde mensen.
8. **KLM's intercontinentale DC-8 straalvliegtuigen** vliegen 6 maal per week van Montreal naar Amsterdam gedurende het spits zomer seizoen.
9. **Bezoekt het Reisbureau.** Elke inlichting die U in verband met reispapieren nodig hebt of bijzonderheden over vervoersmogelijkheden naar en van de luchthavens in Canada zowel als in Europa, hotellogies en besprekingen, valuta en vliegaansluitingen kunnen op het Reisbureau worden verkregen. Het is deskundig. Men is ten alle tijde bereid om U op elke mogelijke wijze behulpzaam te zijn waar dat mogelijk is. Gaat het spoedig bezoeken.

KLM
ROYAL DUTCH AIRLINES

For ★ MEETINGS ★ CONVENTIONS ★ WEDDINGS ★ BANQUETS etc.

CHRISTIAN EDUCATIONAL CENTRE
521 WEST 5th STREET - HAMILTON

Hall with capacity for over 300 people with stage — Complete kitchen facilities — Stereo sound system — Large movie screen — Parking for over 300 cars.

Reservations: M. Ages — Tel. 389-2041

VAN LEEUWEN BORTH & CO.
CHARTERED ACCOUNTANTS
980 Yonge Street,
SUITE 402,
TORONTO 5, ONTARIO
Telephone 922-5314

WILLEM G. POOLMAN
advocaat
notaris
meester in de rechten
330 Bay St., Toronto 1, Ont.
(hoek Bay/Adelaide St.)
tel.: EM 3-1334

In Canada is het woord voor banden Goodyear

De Goodyear Diamond is het teken van het allerbeste in banden en banden service. U zult het overal in Canada, waar U ook rijdt, aantreffen.

Goodyear heeft banden vervaardigd zolang als men ze nodig heeft gehad. Goodyear heeft over de jaren een benijdenswaardige reputatie verworven door kwaliteitsprodukten en coulante bediening.

Kijkt uit naar de Goodyear Diamond. Het is het teken van de hoogste waarde in banden voor Uw auto, vrachtauto of traktor. De Goodyear handelaar heeft alle maten en soorten banden die op alle merken voertuigen passen.

THE GOODYEAR TIRE & RUBBER CO. OF CANADA LTD., NEW TORONTO, ONTARIO

Geef Uw
Adresverandering
steeds tijdig op
aan de
Administratie van
CALVINIST-CONTACT

ROTER TABLETTEN
tegen maagklachten

Wordt U geplaagd door maagpijnen, maagzuur, gassen? Voelt U zich hondsmoe? Slaperig na maaltijden?

Probeer dan ROTER tabletten — in vol vertrouwen — voor **vlugge** verlichting.

60 tabletten $ 3.00,
150 tabletten $ 6.30.

ROTER tabletten - een populair recept in vele Europese landen - hier verkrijgbaar in alle goede "drug stores".

Instrument en Wapen

(Vervolg van pag. 1)

van zeven of tien of twaalf jaar geleden. Wanneer men de kerkeraadregisters nasloeg zag men dat hij gelijk had. Op het gebied van de leer en van de geschiedenis: hij onthield alles wat hij eenmaal gelezen had. Zijn vrienden weten het.

Wanneer hij voorlezingen hield, dan had hij alleen de eenvoudige tekst van de H. Schrift voor zich, en toch ontwikkelde hij al zijn gedachten in goede orde. Ook toen hij Daniel behandelde, enige jaren voor zijn dood, en op meerdere plaatsen zich moest bedienen van historische aantekeningen, had hij nooit een papier voor zich om zijn geheugen te ondersteunen. Hij had weinig tijd om zich op zijn voorlezingen voor te bereiden, — zelfs al had hij het gewild dan zou hij nog geen tijd hebben kunnen vinden. Maar zijn geest was zo gelukkig, zijn oordeel zo scherp, dat hij op het eerste gezicht de zin zag van wat hij las en dan ontwikkelde hij het voortreffelijk. Ik heb gezien hoe hij bij het dicteren door iemand, die hem spreken wilde, onderbroken werd en hoe hij toch na een half of een heel uur zich de plaats herinnerde, waar hij gebleven was en rustig doorging, hetzij met zijn brieven, commentaren, of andere dingen."

Dat was het voortreffelijk instrument Calvijn, en nu gebruikte hij zijn gaven in het hanteren van altijd weer één wapen, dat altijd in zijn hand was.

Dat éne wapen was het zwaard des Geestes, het Woord van God.

Hij noemde zichzelf in het woord, dat we van hem aanhaalden: verkondiger van het Evangelie, en dat was hij voor alles en in alles.

Hij was groot als systematicus; hij was groot als organisator; hij was groot als wetgever; maar boven en in dit alles was hij groot als **uitlegger van het Woord van God.**

Heel zijn Institutie, dat grondleggend werk voor de kerken der Reformatie, getuigt van zijn brede en diepe Schriftkennis, en hij haalt zijn materiaal bij elk stuk der leer, dat hij ontvouwt, uit al de geschriften van het Oude en Nieuwe Testament, die hij zo grondig kent, dat ze a.h.w. vlees en bloed van hem zijn.

Hij leefde in het Woord, hij had de mantel aan van het Woord, hij was overtuigd dat heel zijn leer niet anders was dan een getrouwe weergave van het Woord.

Het meest is hij aangevallen op de leer van de predestinatie.

Maar wanneer hij die leer verdedigt tegenover een Lutheraan, schrijft hij: "Dat ge over de eeuwige predestinatie van God van andere mening zijt dan ik, heeft voorzover ik zien kan, zijn grond daarin, dat ge niet genoeg op de Schrift let, maar u tezeer op eigen oordeel verlaat. Indien ik met onduidelijke, duistere Schriftplaatsen trachtte de een of andere spitsvondigheid te bewijzen, dan zou het van overdreven gestrengheid getuigen anderen tot instemming te dwingen; maar aangezien het Schriftgezag voor mij onvoorwaardelijk vaststaat, heb ik geen recht van haar af te wijken, wat ge daartegenover ook uit de lucht schijnt te willen grijpen."

En nog op zijn sterfbed troostte hij zich met het Woord van God.

Zijn lijden duurde lang, maar men hoorde uit zijn mond de woorden uit Ps. 39: "Ik ben verstomd, ik doe mijn mond niet open, want Gij Zelf hebt het gedaan."

En ook de woorden uit Jes. 38: "Ik zuchtte als een duif."

En dan riep hij weer: "Here, Gij verbrijzelt mij, maar het is genoeg, dat het Uw hand is."

Tenslotte kwam zijn laatste ogenblik; en in de registers van de Raad van Genève is nog te lezen, op de 27ste mei 1564: "Heden om 8 uur des avonds ongeveer is Jean Calvin naar God gegaan: Hem zij alle dank gebracht uit het diepst van het hart."

In later tijd is veel gestreden over het Calvinisme, over de vraag wat het betekent te wandelen in het voetspoor van Calvijn.

In elk geval kan dit antwoord gegeven worden.

Een Calvinist wenst niets anders te zijn dan een instrument in de hand van God. En een Calvinist wenst geen ander wapen te hanteren dan het Woord van God.

God schenke ons in deze geest de grote leidsman van Genève te herdenken.

Calvin and Social Life

(Continued from page 1)

Let us now move on to our **second** example. In Acts 4:34 we are told:

"Neither was there among them that lacked: for as many as were possessors of lands or houses sold them, and brought the prices of the things that were sold.

Calvin understands these words in this way:

> ". . . he meaneth not that the faithful sold all they had, but only so much as need required."

The doctrine of the Anabaptists is rejected completely by Calvin. He stamps the idea that there ought not to be civil property of good amongst Christians as a folly and delirium and calls the Anabaptists in this regard either fantastical or fanatical, or both.

But what is the real meaning of the information we receive about the early Christian church? In answer to this, Calvin states — and I hope you will taste also the beauty of this quotation —:

> ". . . no man had his own privately to himself, that he alone might enjoy the same, neglecting others; but as need required they were ready to bestow upon all men. And now we must needs have **more than iron bowels** (bold mine, R.K.), seeing that we are no more moved with the reading of this history. The faithful did at that day give abundantly even of that which was their own, but we are not only content at this day wickedly to suppress that which we have in our hands, but do also rob others. They did simply and faithfully bring forth their own; we invent a thousand subtle shifts to draw all things unto us by hook or by crook. They laid it down at the apostles' feet, we fear not with sacrilegious boldness to convert that to our own use which was offered to God. They sold in times past their possessions, there **reigneth at this day an insatiable desire to buy.** (bold mine, K.) Love made that common to the poor and needy which was proper to every man; such is the unnaturalness of some men now, that they cannot abide that the poor should dwell upon the earth, that they should have the use of water, air and heaven.
>
> Wherefore these things are written for our shame and reproach. Although even the poor themselves are to blame for some part of this evil . . ."

We have **"iron bowels"**, Calvin states, if the rich do not help the poor.

Calvin himself spearheaded a refugees' rehabilitation program in Geneva. He faced the difficulty of the arrival of innumerable refugees "with exemplary clearness of thought." (André Biéler in his: The Social Humanism of Calvin, p. 46). He was concerned about the professional education of youth as well as about the readjustment of adults to new employments. The men, who could not find work in their own profession, were assigned to remunerative temporary jobs. Even new trades were created." Calvin intervenes at the so-called Small Council so that it may develop the weaving industry." A silk-winder from Lyons becomes the instructor of young people who had remained dependent on the General Hospital. For in addition to the sick, the hospital must also accept the resourceless poor." (Biéler, op. cit., id.)

Calvin would not have been happy living in a society and a world, in which the rich became richer and the poor poorer all the time.

When we talk about helping the poor to help themselves, and about comprehensive aid programs to underdeveloped countries, we are good disciples of John Calvin.

But in order to understand how Calvin arrived at his refreshing ideas concerning social life, we must first examine the foundation of his theory, somewhat more closely.

SOME BASIC THOUGHTS

One of the things which strikes the Calvin student, is that he understood the unity of life and society as none that I know of before him during many preceding centuries. Roman Catholic theology and philosophy had divided life into two shifts, a lower or natural level, and a higher or spiritual one. Lutheran theology nor the Humanistic movement could escape this dualism completely. But Calvin did. Why? Because of the fact that he was totally committed to the Word of God only.

The Word of God teaches us just one concept of man, not two. Man is created in the image of God. In the first chapter of his first book of the **Institutes of the Christian Religion,** Calvin maintains that man cannot come "to true self-knowledge unless he have previously contemplated the face of God, and come down after such contemplation to look into himself." To Calvin there is a source of information in God's general revelation, but he also maintains that without the light of Scripture we do not understand what God teaches us in nature. In this way Scripture accompanies man all the way on his search for true knowledge. This leads Calvin in his second book to the statement:

> "Self-knowledge consists in this, first, when reflecting on what God gave us at our creation, and still continues to give, we perceive how great the excellency of our old nature would have been had its integrity remained . . ."

In this way Calvin developed his doctrine of the creation of man in the image of God, his shameful fall into sin, his gracious salvation by Jesus Christ, the incarnate Son of God and the wonderful restauration in principle of man as he is born again through the Holy Spirit.

The new man is again the image of God; not perfect by any means, but a struggling saint. He is serving God, not to pay for his salvation, but in order to show his deep appreciation and love for God's great mercy.

As the image of God, man is to reflect the excellencies of His Maker. He is not on his own. He is always in **office.** He is always having responsibility. He is a **steward.** What God has given him, he must used to the glory of God.

These are Calvin's basic thoughts of man in the light of Scripture: **Man is the image of God, thus he is office-bearer and steward in the service of God, his Saviour.**

FATHER OF CAPITALISM?

Max Weber has (partly) developed a theory which caused a tremendous stir among the students of the humanities. According to Weber, Calvin would have been the father of modern capitalism on account of his predestination-doctrine. We cannot deal with this theory now at any length. But it may be clear from the foregoing remarks that Weber in his theory did not deal with John Calvin himself. Modern Capitalism is perhaps to be attributed to the (impure) puritan brand of Calvinism, but surely not to Calvin himself.

We must admit, however, that there are in our circles those who consider Capitalism as identical with Christian economy, but this fact illustrates only that Calvinism did not always adhere to what Calvin had taught.

To understand Calvin's position as totally averse to any individualism, one should take into account the emphasis Calvin places on the church as the body of Christ. In the church social life is restored. The church represents the restored humanity.

That church does not separate people as belonging to two different levels, for the church is the body of Christ. In this way Calvin worked for renewal of all of human life.

Thus it may be stated with a wellknown formula, that Roman Catholicism strives for world-dominion (wereld-leiding), the Anabaptist movement for world-avoidance or -escape (wereld-mijding), while the Reformed faith pleads for world-dedication (wereld-wijding).

THE STEWARD'S OFFICE

Many of Calvin's teachings become transparent from this point of view.

In the Church he restored the office of the deacons. As you may know Calvin even distinguished between two kinds of deacons, those who helped the poor and those who cared for the sick.

In the society, he did not want man as the image of God to suffer from deprivation. The state had to support the refugees who could not find work. Calvin advocated a program of **medicare** for his poor brethren persecuted for the faith. To help others he himself lived an almost ascetic life. "When the city council votes family allowances to ministers, Calvin demands that the state support the orphans." (Biéler, op. cit., p. 49)

The state according to Calvin must be respected. She is according to Romans 13 "the minister of God". Here again Calvin differs from Roman Catholicism that the state subjects to the church and from Anabaptism which has no appreciation for the civil government at all. The state, which is not a neutral state, has its own office, its own responsibility. It may be helped by the church, yet, the consistory is never to take the place of the city councils.

"The labourer is worthy of his hire." (Luke 10:7) Salary is the gift of God and should reflect the love of God, who forgives and gives. "God teaches us", says Calvin, "that we must treat those who labour for us with such humanity that they be not burdened beyond measure in order that they may continue to labour and have occasion to thank God for their work."

Calvin hates idleness and wants us to keep in mind that "in everything the call of the Lord is the foundation and beginning of right action." He concludes the 10th chapter of the third book of his famous **Institutes** with these comforting and encouraging words:

> "Again, in all our cares, toils, annoyances, and other burdens, it will be no small alleviation to know that all these are under the superintendence of God. The magistrate will more willingly perform his office, and the father of a family confine himself to his proper sphere. Every one in his particular mode of life will, without repining, suffer its inconveniences, cares, uneasiness, and anxiety, persuaded that God has laid on the burden. This too, will afford admirable consolation, that in following your proper calling, no work will be so mean and sordid as not to have a splendour and value in the eye of God."

Our work is not a secular profession or trade which we have to take only because of the fact that we have to make a living. Our Christian office does not begin only after we have received our paycheque, as some evangelical Christians seem to think. No, the work itself is important. In working we partake of the order of God. Our office is to bring order in a distorted and in many ways chaotic world. Work is worth doing and worth doing well because of the fact that it is our portion (the word 'job' means in fact portion!) which God has entrusted to us.

But we do not glorify work for work's sake. We do not seek ourselves in its satisfaction. Also satisfaction from work is to be received as a gift of God and all work is to be dedicated to Him "who worketh all things after the counsel of his will". (Eph. 1:11)

CONCLUSION

We have tried to give you a few fleeting impressions of Calvin's ideas about our social life. We are deeply aware of the fact that much has not been said that was worth mentioning in this connection. This article is necessarily too general and too limited. These two qualifications often go together.

Yet, I wrote these lines in great thankfulness to God for what He has given the church and the world in John Calvin, who never shunned work and never idolized it either.

If we have contributed to the insight in Calvin's social teachings, we will be very happy.

Perhaps you will come to the same conclusion as I, namely that a child of God cannot go wrong as long as he is led by the Word of God. This in fact is Calvin's strength. It is at the same time the glory of the Holy Spirit. May all our readers know the heavenly joy of such complete surrender to Him from Whom all blessings (including that of wisdom) flow.

John Calvin and Education

(Continued from page 1)

statements to the effect that "good training in secular subjects is just as essential as training in religion. In his comments on I Cor. 1:17 he says concerning oratory, "it were quite unreasonable to suppose, that Paul would utterly condemn these arts which, it is manifest, are excellent gifts of God, and which serve as instruments, as it were, to assist men in the accomplishment of important purposes. As for those arts then . . . there can be no doubt that they have come forth from the Holy Spirit; and the advantage which is derived and experienced from them, ought to be described exclusively to God". There is no doubt, however, that Calvin, though showing a certain humanism in the program as drafted and explained by him, definitely is not a humanist in his interpretation of the origins and source of man's capacity.

He believes thus that the arts and sciences are given to man by the grace of God to be used to His glory.

In this respect he differed with Thomas Aquinas who believed that man could attain to truth by reason alone, whereas Calvin held that "the true knowledge of God, however, could not be found in nature and the liberal arts and sciences, unless man, his eyes opened by the Holy Spirit, first saw God revealed to him in the Scriptures. [4]) To Calvin then, the Word of God was to be the foundation of all learning and the liberal arts were to be regarded as aids to a full knowledge of the Word, and thus not to be despised.

The importance which he attached to the Scriptures is worthy to be noticed and taken to heart in this commemoration. His ultimate objective for life and for education, namely, the understanding of the Scriptures, should also be ours. Calvin saw instruction in Christian doctrine for a vital and effective faith and life as Geneva's greatest need. If the ministry was to be effective, there should be an educated people capable of receiving and understanding the Word of God. Thus Calvin set out to write a catechism for children. Realizing that this was inadequate for his purpose, he made plans for a school in Geneva which all children could attend.

The responsibility of the students at the Academy of Geneva was, as Beza, the Rector, explained in his opening address, "that they were not there solely for instruction, and even less for ephemeral games, as the Greeks were accustomed to in their gymnasia, but that they had for their task, to work for the glory of God, and for their duty, to become soldiers, worthy of their mission. [5])

BUILDING THE SCHOOL

When we keep in mind that society in Calvin's day was by far not as complex and specialized as in our day, it will readily be understood that, as was the case with other schools, Calvin's school in Geneva was established "to instruct the children to prepare them for both the ministry and civil government".

Provisions were made for all the children, rich as well as poor, to attend. The teachers were to be so well paid that the poor children could be taught free of charge.

The financing of the building program as well as the payment of the teachers was made possible by the gifts of the citizens of Geneva because the city fathers, though in favor of the school, were said to have no money.

TEACHERS

In his *Projet d'Ordonnances ecclésiastique*, published in 1541, an outline was given of the duties of the church officials, of whom there were four kinds, and the relations of their powers to the civil government. According to these ordinances, the four ranks of church officials which Christ had instituted for the government of His church were pastors (ministers), doctors (or teachers), elders, and deacons. The teachers were then regarded as church officials, the servants of the church, appointed by the ministers, and thus also placed under the supervision of the church. According to the *Leges*, teachers had to take the oath of loyalty to the Christian religion and church and declare their adherence to the Confession of Faith of the church. [6]) Evidently the school was not a private-parental Christian school, but rather a church-controlled Christian school. Even students entering the university were required to sign the Confession of Faith because only "regeneration", according to Calvin, would enable man to have a true knowledge of the truth.

The basic objective of the "Collège of Genève" was the inculcation of the knowledge of God and His works, for Christian service.

ORGANIZATION

The Academy of Geneva was divided in two parts. The first part was the "schola privata" in which the children up to about 16 years of age were taught. The second part was the "schola publica" which gave university training.

Careful regulation and control or graduation from one class to the next was provided and students, especially in the schola privata, were closely supervised. This could not always be said of the other schools. In charge of the whole organization was the Rector assisted by the "principal", one of the teachers, who in turn was in charge of the "regents" or teachers. The public professors of Hebrew, Greek, Arts and Theology were under the immediate supervision of the Rector.

The schola privata began with grade 7 and went up to grade 1, after which students could enter the schola publica or university.

Classes started at 6 a.m. or 7 a.m. in wintertime, lasted until 4 p.m., and were to be interrupted only by breakfast and lunch. The course lasted 12 months with a vacation of 3 weeks for "the harvest of the grapes and the making of wine".

In organization, academic achievements, curriculum, and soundness of doctrine none of the other institutions of learning equalled the Academy of Geneva. Upon closer examination the whole of the educational enterprise at Geneva might seem somewhat strict and regimented, but the Academy proved that it was not without fruit. Calvinism came to dominate most of the thinking of Western Europe and from there made its influence on other continents as well.

HIS CHALLENGE

The importance of Calvin for us to-day lies in the grace of Christ for him and others whom He used to spread Calvinistic Christianity from the Academy of Geneva throughout the whole world.

Important for us today, it is, to know that like Calvin we must return to the Word of God not only for education but for all our work. It is encouraging to know that, what God did in Calvin's day, He can also do to-day. But then we must continue in faith to educate our children in the fear of the Lord. Part of our task will be to remember and apply constantly the sound educational principle that Calvin maintained, that general revelation must be interpreted by special revelation. W. Stanford Reid says in his article on Calvin and the Academy of Geneva, "If there is ever to be any great Calvinistic revival, it will come, and will continue, only if it is firmly based upon sound educational principals which enable it to wrestle with the problems of contemporary thought".

[1]) Stanford Reid, W. "Calvin and the Founding of the Academy of Geneva" *The Westminster Journal*, Vol. XVIII, Nov. 1955, no. 1) p. 1.
[2]) Ibid., p. 4.
[3]) Ibid., p. 17.
[4]) Ibid., p. 19.
[5]) Ibid., p. 10.
[6]) Coetzee, J. Chr. "Calvin and the School" (*John Calvin Contemporary Prophet*, Grand Rapids, 1959) p. 224.

World Wide Travel Service
300 WILSON AVE. (Bathurst/Highway 401)
DOWNSVIEW, TORONTO, ONT.
Het enige door alle lucht- en scheepvaartmaatschappijen erkende Nederlandse reisbureau in Toronto.
Wij komen bij U thuis Uw reis bespreken.
Laat Uw reisproblemen onze zorgen zijn.
ADRIAAN LIMBERTIE
's avonds HI 4-8280
ME 5-5661

Holland Construction Co.
Wolverton Rd. GRIMSBY, R.R. 1
Phone WH 5-4012
Speciaal in Greenhouse Constructie
en aanbiedingen van nieuw cedar of redwood materiaal voor zelfbouwers, tevens Hotbedsash, Putty & Nails enz.
KOOP NU GOEDKOOP GREENHOUSE GLAS

FOR ALL YOUR BOOKS:
BURLINGTON
BOOK- & BIBLE HOUSE
468 Brant Street, Burlington
Phone 637-2151

Eens heel lang geleden

door LORRE

"Na het eten nam Pa ons mee naar zijn kantoor, waar altijd de ernstige problemen en perikelen van ons besproken werden.

"Voor alles dit:" begon Pa. "Het woord 'bastaard' wil ik nooit meer van jullie horen, niet hier in huis, op straat, in school of waar dan ook. Begrepen?" We snapten er nog niks van, maar gaven gul onze beloften. "En vervolgens verbied ik jullie dat wat ik hier nu aan jullie ga vertellen, aan een ander overbrieft. Geen wóórd er over met anderen. Is dat ook duidelijk?"

"Ik zal nooit niemand niks over Dikkie zeggen," beloofde Jaapje vol vuur en vol verlangen om een groot geheim te weten te komen.

"Dat is dan afgesproken. Luister dan. Zoals jullie weten wordt Dikkie's moeder al jarenlang in een zenuwinrichting verpleegd. En omdat Dikkie geen vader heeft, zorgt zijn grootvader voor hem. Maar die oude man is zo aan z'n geld gehecht dat hij Dikkie maar amper genoeg te eten geeft en hem erbij laat lopen als een armoedzaaier."

"Maar Dikkie's grootvader is toch vreselijk arm, Pa?" wilde ik weten.

"Nee, Lorre, dat is hij niet. Hij is rijker dan de meeste mensen in ons dorp, maar zo gierig dat het bijna een ziekte van hem is. Eigenlijk moet je met zo'n man nog medelijden hebben, maar dat is niet eenvoudig. In ieder geval komt Dikkie veel en nodeloos tekort. Dat kind is diep ongelukkig en heeft een leven dat jullie nog geen dag zouden uithouden. Lekkers en speelgoed krijgt hij nooit. Waarom dachten jullie dat Dikkie daar zo verzot op was?"

Hein keek Pa met grote ogen aan alsof hij aan Pa's verstand twijfelde.

"Omdat 'ie et zo lekker vindt natuurlijk en nooit wat krijgt. Net zoals wij . . ." Pa negeerde Hein's slotzin.

"Juist, omdat hij thuis nooit wat krijgt. En niet alleen thuis, maar nergens. Geen schoolkind zal hem eens uit zichzelf een snoepje geven; geen mens zal hem eens mee naar huis vragen. Is het dan zo'n wonder dat Dikkie zelf een manier probeert te vinden om aan zijn trekken te komen? Denk niet dat ik zijn handelwijze goedkeur, maar jullie zijn allemaal precies zo schuldig als Dikkie. En als Hein zelf eens z'n proefwerken leerde en z'n huiswerk maakte, dan kon hij zonder Dikkie's hulp een goed cijfer halen."

Hein kreeg een kleur als vuur en trok zich schielijk wat uit Pa's gezichtskring.

"En wordt Dikkie daarom dat erge woord genoemd dat we niet zeggen mogen?" vroeg ik vlug om Pa weer op een ander chapiter te brengen.

"Nee. Dat heeft er niets mee te maken. Luister verder. Jullie weten ook dat Dikkie geen vader heeft en . . ."

"Z'n vader is dood, hè Pa?" vroeg Jaapje vertrouwelijk.

"Nee, dat is hij niet, Jaapje."

"Hij heeft nooit een vader gehad, sufferd," zei ik, blij dat ik nu eens Jaapje kon overtroeven met mijn kennis.

"Wel, dat is ook niet helemaal juist, kinderen. Vlak voordat Dikkie's vader met zijn moeder zou gaan trouwen en dat was een poosje voordat Dikkie werd geboren, heeft Dikkie's vader z'n moeder in de steek gelaten. Hij is weggegaan en nooit meer teruggekomen. Dat was heel erg. Toen Dikkie geboren werd moest zijn grootvader voor hem zorgen, want zijn moeder was veel te zwak om uit werken te gaan. Maar het allerergste was dat Dikkie's grootvader erg boos was en bleef op Dikkie's moeder en elke dag verweet hij haar dat zij en Dikkie een blok aan z'n been waren en hem zoveel geld kostten. Dikkie's moeder werd er zo verdrietig van dat ze tenslotte ziek werd en naar een rusthuis moest.

"Wat gemeen van 'em!" stoof Hein op. "Zij kon der toch niks aan doen dat Dikkie z'n vader weggelopen is . . ."

"Nee—eh . . ." antwoordde Pa vaag. "Maar in ieder geval weten jullie nu dat Dikkie zonder ouders en alleen met een strenge en liefdeloze grootvader weinig vreugden in z'n jonge leventje kent. En daarom vraag ik jullie om veel geduld met Dikkie te hebben en om toch aardig voor hem te zijn."

"Ook als hij er mij bij de Lange inluist?" In Hein's stem klonk duidelijk afschuw.

"Ja, Hein. Ook dan. Dat is nu precies wat de Here Jezus bedoelde toen Hij zei dat als we geslagen worden we ook onze andere wang moeten toekeren. Dat is soms erg moeilijk, maar het kan toch. Probeer het maar."

"Is dat nog moeilijker dan om medelijden te hebben met z'n grootvader, Pa?" wilde ik weten.

Pa antwoordde niet dadelijk. Toen zei hij zachtjes en haast wat beschaamd: "Ja, voor jullie wel, kinderen. Maar probeer het toch maar . . ."

Pa's mededelingen mochten ons dan tijdelijk wat milder gestemd hebben ten opzichte van Dikkie Drein, maar al gauw kreeg onze natuurlijke aard weer de overhand en ergerden we ons blauw aan hem. Dikkie's gedrens om lekkers en schaamteloze chantage, z'n schijnheilige braafheid in de klas, z'n hoge cijfers en voorbeeldig gedrag in de ogen van de meester, deed ons bloed weer spoedig koken.

"Vandaag of morgen sla ik hem tot moes," beloofde Hein. "Ik heb er best een flink pak ransel van Pa voor over. Maar als ik het doe, dan houden jullie je mond erover dicht, hoor!"

"Mam komt het toch te weten," waarschuwde ik. "Je hebt kans dat je voorstraf geen zwemabonnement krijgt van de zomer . . ."

"Dan zwem ik niet. Maar een pak op z'n duvel krijgt'ie van me . . . Da's vast."

Maar alles pakte heel anders uit . . .

—•—

De volgende morgen werd Dikkie onder de les naar huis geroepen en tijdens het speelkwartier lekte het uit dat Dikkie's grootvader plotseling aan een hartaanval overleden was. Ofschoon we het enerzijds een verademing vonden dat Dikkie nu van zijn tyrannieke grootvader verlost was, bekroop ons toch het onbehagelijke gevoel dat Dikkie nu eigenlijk moederziel alleen was overgebleven en voor het eerst welde er echt medelijden met hem in ons op. We besloten eendrachtelijk dat we van nu af aan wat aardiger voor Dikkie zouden zijn en Hein beloofde grif het aangekondigde pak ransel tot nader datum uit te stellen.

Dikkie, die schijnbaar geen andere familie meer had, kwam bij wildvreemde mensen in huis en wij verwachtten niet anders of we zouden een geschokte en treurende Dikkie op school terug zien.

Maar toen Dikkie de dag na de begrafenis weer op school verscheen, kenden we hem amper terug. De verandering zat niet alleen in Dikkie's nieuwe kleren en schoenen, maar ook in zijn houding, oogopslag en gedrag. Dikkie Bolraap was ineens geen Dikkie Drein meer. Het was alsof hij jarenlang in een kokon opgesloten was geweest en nu eindelijk de hele vrije natuur tot levensruimte had gekregen.

Tijdens het speelkwartier kwam Dikkie met een geheimzinnig gezicht op Hein en wat andere jongens af.

"Ik heb wat bij me dat jullie nog nooit eerder hebben gezien," zei hij half fluisterend, terwijl hij omzichtig om zich heen spiedde. "Als elk van jullie mij iets lekkers of iets anders cadeau geeft, dan mogen jullie het om de beurt zien."

"Eerst weten wat het is!" riep het stel in koor.

Dikkie boog z'n hoofd naar voren en zei plechtig: "Zweer een bloedeed dat jullie het aan geen mens zullen zeggen . . . want als de politie het te weten komt, dan draai ik de bak in."

De spanning verdriedubbelde met één sprong en in een mum van tijd stond de halve school reikhalzend om Dikkie heengeschaard. Dikkie keek zelfvoldaan de kring rond en zei toen langzaam; terwijl hij zorgvuldig z'n ene hand in z'n nieuwe broekzak hield:

"In m'n zak heb ik een doosje met een dooie vinger van m'n grootvader erin." De uitwerking was enorm. Meisjes gilden, holden hard weg en hielden hun maag vast. De jongens protesteerden in koor: "Dat lieg je! Dat bestaat niet!! Leugenaar!" Maar Dikkie keek rustig om zich heen en zei:

"Als je me niet geloven wilt, dan laat je het. Maar als iemand het wil zien tegen de prijs van wat je maar aan te bieden hebt, dan kan dat gebeuren."

Hein zou Hein niet zijn als hij niet gelijk z'n zakken afzocht. Met minachting keek Dikkie op z'n voorraad neer:

"Dacht je dat ik in het holst van de nacht een vinger af ga snijen voor een paar rotte knikkers of een stukkie gum! 'k Zal wel wijzer wezen! Als je niks beter hebt dan dat . . ."

Hein zuchtte diep. Toen dook hij uit zijn andere zak zijn nieuwste aanwinst op: een doosje met een glaasje er voor, terwijl achter het glaasje een vollemaansgezicht lachte zonder ogen. Die ogen rolden los door het doosje heen en de kunst was om ze op hun juiste plaats te brengen door het doosje heen en weer te bewegen. Hij had het cadeau gekregen van oom Bert, die er geen notie van gehad moest hebben dat dit het mooiste tijdverdrijf voor Hein was gedurende de schoollessen dat je maar bedenken kon.

"Doe je 't hier voor?" vroeg hij, het doosje teder omklemmend. Dikkie's ogen schitterden. "Vooruit maar," zei hij minzaam. "Maar je mag maar heel effe kijken hoor, want als er te lang buitenlucht bij komt dan bederft 'et. Net zo als met mummies."

Ik zag dat Hein even wat weg moest slikken. "Laat zien," zei hij zonder te veel geestdrift, schijnbaar niet meer zeker zijnde dat hij er tussen genomen zou worden.

"Snater dicht," kommandeerde Dikkie "en ga mee naar dat hoekje bij de pomp. Dan kan niemand ons zien. De rest hier blijven," beval hij. Het gekste was dat iedereen gehoorzaamde. Een goede minuut later kwamen Hein en Dikkie terug.

"Het is echt waar! D'r ligt een echte vinger in dat doosje! In watten en d'r zit nog rood bloed aan 't stukkie waar 't afgesneden is . . . Ik heb het zelf gezien!"

Hein leunde wat witjes tegen de schoolmuur aan. Hij werd bestormd met vragen. Maar Dikkie ook. Hij moest uitvoerig vertellen hoe en wanneer hij de vinger afgesneden had en per seconde nam de bewondering voor deze gruwelijk heldendaad van Dikkie toe. In een ommezientje stonden de kijkklanten zich om Dikkie te verdringen en met een onverstoorbaar gezicht inkasseerde Dikkie de "toegangsprijs" in natura. Al gauw puilden zijn zakken uit van de gewonnen schatten en snoep, maar Dikkie bleef er angstvallig voor waken dat z'n linkerhand die het kleine blikken sigarendoosje omklemde in z'n broekzak bleef.

"Asseme dit doosje afpikken, dan ben ik er gloeiend bij," verduidelijkte hij zijn handelwijze. Op dit moment ging de bel ten teken dat het vrije kwartiertje over was.

"Maar jullie kunnen straks om twaalf uur ook nog kijken en vanmiddag ook," bood Dikkie gul aan. "As jullie maar niet met rommel komen aandragen. As je nou niks bij je hebt, dan kun je altijd vanmiddag van thuis wat meenemen."

Met een wee gevoel in m'n maag schuifelde ik de school binnen. Ik had ook de dunne, witte vinger met het bloed in de watten zien liggen in het Panterdoosje en ik wou dat ik het nooit van m'n leven gedaan had . . . Het beeld kwam voortdurende terug voor m'n ogen en ik was zó stil dat de meester goedkeurend zei:

"Lorre, je hebt je vanmorgen na het speelkwartier uitstekend gedragen. Omdat ik je geen enkele keer heb behoeven te verbieden voor je gebabbel, mag jij straks het bord schoonmaken en de planten gieten."

M'n stemming zakte nu helemaal. Dat betekende alléén naar huis lopen zonder de jongens. Alleen met die vinger . . .

De bewondering voor Dikkie's moed sloeg als een vloedgolf over de hele school, en iedereen vocht om Dikkie's gunst en vriendschap. Al spoedig stichtte Dikkie de club "De bloedende vinger" en Hein rekende het zich tot een eer dat hij lid mocht worden bij de oprichting. Dikkie was n.l. erg kieskeurig en degenen die de eer niet te beurt was gevallen, zagen groen van jalouzie. Voordat iemand er erg in had was Dikkie omringd door vrienden en was iedereen vergeten dat "Dikkie Van De Vinger" nog maar kort geleden Dikkie Drein heette.

Maar wekenlang werd niet alleen mijn gemoed, maar ook dat van Hein en Jaapje geplaagd door schuldgevoelens. Door de vinger te bekijken, waren wij ongewild medeplichtig geworden aan deze ongeoorloofde daad. Sinds die tijd ontweken we elke politie-agent dan ook zo ver mogelijk . . .

Pas jaren later begreep ik dat Dikkie zijn eigen vinger in het doosje had gehouden door aan de onderkant een gaatje in het blik te maken. Het bloed op de watten om de vinger was rode inkt geweest . . .

Maar ondanks deze ontgoocheling en gelijkertijd opluchting was mijn bewondering voor Dikkie er niet minder om . . .

Alsof U ze zelf gebakken heeft!

Heus, als U VOORTMAN'S speculaasjes koopt, kunt U die de meest verwende bezoeker presenteren. Ze zullen zich afvragen of U die zelf gebakken heeft.

Iedereen merkt direct dat dit niet zomaar gewone cookies zijn. Wat VOORTMAN'S bakt, bakt VOORTMAN'S goed.

Speculaasjes van VOORTMAN'S

de bakker, die ze bakken kan!

VOORTMAN'S speculaas wordt gemaakt volgens een recept dat al meer dan 100 jaar gebruikt wordt.

WERFT ABONNEES VOOR CALVINIST-CONTACT !

• SCHERVEN-MIE •

door Go Verburg

(38)

Maar Jezus trekt er zich niks van aan. Hij houdt Jochem in zijn kraag en drukt hem naar de hel. Vooruit, springen jij, want je hebt het zelf gewild! Je hebt geroepen: Volkracht vooruit! Naar de hel met die schuit!

"Ja, maar ik heb vroeger geroepen: Volkracht achteruit, naar het geluk."

Ja, omdat je zin had in die meid.

"Maar Giel heeft het verknoeid!"

Heeft Giel dan staan te vloeken?

"Nee, maar Giel draaide vooruit."

O, dus jij vloekte.

"Ja, ik vloekte."

Vooruit, naar de hel dan: springen!

Dan staat Giel al lang weer in de woonkamer en hij knipoogt met z'n brutale tronie naar de boerin.

"Hij slaapt weer, maar je mag niet meer bij hem komen."

"Onzin! Jij kunt niet voortdurend waken."

Door de open deur kinkt het gejammer van de schipper.

"Pas op, Giel! Spring dan toch, anders verbrand je. Ha-ha, wat een lekker brandje, hè? Een stuit geld brengt dat op . . . ha-ha-ha."

De boerin wil weer naar binnen gaan. Maar Giel houdt haar tegen. De baas wil bij dit mens niet te biecht, dat is te begrijpen.

"Hoor die stumper toch eens. Het heeft hem erg aangegrepen en hij heeft het steeds over de verzekering."

In de woonkamer is een bed neergezet voor Giel. Hij schopt de pantoffels van de boer, die hij mag gebruiken, uit en kruipt onder de wol. Dat mens is ook niet wijzer met d'r verzekering. Ha-ha, Jochem trekt het zich zo aan, dat hij tien mille in z'n zak krijgt, dat kan je denken! Toch dikt hij met een ernstig gezicht aan: "Ja, hij zat er al direct lelijk over in de war, want hij is te laag verzekerd. 't Is een schadepostje voor hem, zie je!"

Zo, dat is een zinnetje, dat uit het hoofd van Jochem weggeknipt had kunnen zijn, net als al die andere mooie plannetjes. Wie zal zo gek zijn, om zich vrijwillig een schadepost te bezorgen? En wat hebben die boeren voor verstand van een schip?

Dokter Van Loon schudt zijn hoofd over het ziekteverloop. Dat lijkt wel snert en er zit geen cent vooruitgang in. Je zou zeggen dat die kerel zich kopzorgen lag te maken over het één of ander. Weet je wat: hij heeft nog van die lekkere poeiertjes. Met zo'n hart kan je wel een kansje wagen. Giel moet direct maar even meekomen, dan krijgt hij thuis wat mee, om de schipper in te geven. Als dát niet helpt, weet dokter Van Loon er ook geen raad meer op.

Het helpt. Giel geeft er gemakshalve maar drie, dat is net zoveel als om de vier of vijf uur één.

Die nacht slapen ze allebei als marmotten en de wroeging laat Jochem een poosje met rust. Jochem hoeft niet te springen en niet in het brandende schip of het donkere water te kijken. Hij ziet z'n Moeder niet meer en ook Mie is vertrokken. Het is één paradijs van rust, waarin geen geluid doordringt. De boerin stoort hem niet, wanneer ze beschuit met thee brengt en het een uur later ijskoud terughaalt. Giel kan zonder zorg een paar tientjes uit de portefeuille van de schipper lenen, omdat de schipper het hem zelf niet geven kan en dokter Van Loon kan onverrichter zake, maar uiterst voldaan over de goede wending der dingen, naar huis terugkeren.

Hij rijdt even bij Mie aan, om te kijken of de bouw van het nieuwe huis goed vordert en of zijn hulp en raad nog ergens nodig is. Hij is dat zo gewend geraakt, door de jaren heen. Komt hij in de buurt, dan stopt hij steevast. Niemand neemt daar meer aanstoot aan. Het dorp raakt aan zo iets ook wel gewend, al blijven de bedrijvers van het veronderstelde kwaad als een gezwel buiten de gemeenschap voortwoekeren. Mie? O, dat is die meid, die het met de dokter houdt! Ja, ze zit nog alle Zondagen met een uitgestreken gezicht in de kerk ook. Maar verder heeft iedere gek zijn gebrek en wat ze levert is goed en niet duur, dat ik ook wat waard.

"Die schipper haalt het er wel bovenop, Mie."

"O. Nou hij heeft het getroffen, dat hij bij Teeuw Versluis terechtgekomen is. Die mensen weten wat hun plicht is."

Ja-ja, knikt de dokter. Plicht is bij jou maar alles. Jij bent aan de buitenkant een glashard zakenwijfje geworden. Daar beduvel je de mensen mee, maar mij niet. Die schipper had nog beter hier kunnen liggen, want jij hebt een zwak voor schippers, da's vast!

* * *

Nu is het dan toch gelukt!

Steeds weer kijkt Mie naar het vaasje, dat op de schoorsteen te drogen gezet is. Het is nog maar een ongelooid stukje aardewerk, maar het modelletje is goed. Het is geworden, zoals ze het zich gewenst en getekend had. Wanneer je eenmaal kunt maken, wat zich aan kunstwerk opdringt aan je wens om te maken, dan ben je toch in diepste wezen kunstenaar . . . ?

Haar ogen zoeken de kamer rond. Nee, ook in de toekomst zal dit vaasje op de schoorsteen staan, tegenover het gelijmde pijpentestje. Het zal er staan, totdat haar kunstenaarschap — ze glimlacht nog om dit woord — meer gevorderd zal zijn. Vader was kunstenaar in de volle zin des woords. Geen stukje aardewerk dat gemaakt kan worden, of hij maakte het. Van het eenvoudigste af tot het meest ingewikkelde. Beeldhouwwerkjes van klei leken de pronkstukjes, die Vader maken kon en soms ragfijn kantwerk.

Dit vaasje is simpel van lijn. Wanneer ze terugdenkt aan de Chinese vazen, die ze eens aan mevrouw Van Loon verkocht, erkent ze, dat ze nog maar heel aan het begin staat. Maar wat is schoonheid? Is het niet de tastbaar geworden eenvoud? En is dan dit vaasje niet prachtig in zijn eenvoud?

Is ze zó in haar werk verdiept geweest, dat ze de motor niet eens hoorde? De bel ging over, dus daar zal de dokter zijn, maar ze hoorde zijn motor niet. Prettig, dat hij er is. Ze zal hem direct dat vaasje laten zien. Laatst, toen hij haar bezig zag, zei hij nog hoofdschuddend: "Waar jij het geduld vandaan haalt, om nu beslist zélf te willen maken, wat je voor een paar cent kópen kunt!" Goed, laat hij proberen om ergens zó'n vaasje op de kop te tikken. 't Bestaat niet! In heel de wereld is er maar één modelletje als dit en dat staat nu juist bij háár op de schoorsteen. En het is nog kersvers, want vanmiddag is het gedraaid. Na tien mislukkingen eindelijk dit gave ding.

Ze loopt licht door de korte gang, naar de buitendeur. Haar mond opende ze al, om haar vriend binnen te nodigen, maar nu zwijgt ze plotseling en haar houding verstart tot wat ze alle dagen en voor practisch alle mensen geworden is: Scherven-Mie, de pottenvrouw.

"Goedenavond."

Hij licht zijn hoed. Een heer. Hij heeft in hoofd en houding iets dat haar bekend voorkomt van heel vroeger, maar ze weet niet... nee, ze kent hem toch niet. Kan het een reiziger zijn? Op dit uur?

Ze nodigt hem niet binnen. Mannen zijn haar wezensvreemd geworden. Behalve dokter Van Loon, goed. Maar die staat niet tegenover haar als man; hij is haar vriend, haar raadsman, de vervanger van een vader voor haar.

"Mijn naam is Rikker, Jan Rikker," stelt hij voor.

Zijn stem is wel prettig. Beschaafd. Helemaal passend bij z'n uiterlijk.

Mie heeft scherp leren opmerken. Altijd heeft ze de mensen verdeeld in twee soorten: beschaafden en onbeschaafden. En die beschaafden weer onderverdeeld in twee groepen: innerlijk en uiterlijk beschaafden.

Eén ding staat vast: deze man is uiterlijk beschaafd. Ze zal hem op grond daarvan te woord staan.

"Ik zou u graag even willen spreken... als... als... ik niet stoor," gaat hij verder.

Die opmerking amuseert haar kostelijk. Als de naam haar dat nog niet gezegd had, dan dat zinnetje: hij is één van hen. Eén van hen, die menen te weten van haar levenswandel; van haar té intieme omgang met de dokter.

Dat, samen met de naam, brengt haar het verhaal van de doodgraver Melissen in herinnering. Dit moet de Jan Rikker zijn, die het gunstig gelegen graf van zijn Vader betaalde...

Plotseling is ze één en al welwillendheid. Dit zal een gezellige, leerzame avond worden. Een avond, waarop ze haar geest kan scherpen op de geest van een ander. Zonder dat hij verder een woord gezegd heeft, weet ze waarom hij hier is. Hij is zakelijk; zij ook. Ze zal een spel met hem spelen, zoals hij het verdient en ze zal wachten tot hij grof wordt. Dán gaat hij de deur weer uit, met de complimenten voor het dorp.

"O, u moet vroeger ook op het dorp gewoond hebben," **begrijpt ze.**

"Zeker, zeker," beaamt hij. "Al is dat langzamerhand een kleine twintig jaar geleden."

Hij draalt in het deurgat. Dan nodigt ze hem binnen en gaat hem voor naar de kamer. Daar zet ze hem in de gemakkelijkste stoel die ze heeft. Ze biedt hem een sigaar, uit het kistje dat voor dokter Van Loon op het boekenkastje, achter de schemerlamp staat.

Hij kijkt de kamer rond en ze weet dat zijn neus krult van vreugde over de ontvangst.

Ze zal het hem nóg beter naar de zin maken. Ze draaft heen en weer tussen keuken en kamer, om hem een kop koffie te bezorgen en ze dringt er op aan dat hij het zich toch gezellig zal maken en dichter naar de haard zal schuiven. Het is méér dan gek! Ze zal er zich krom om lachen, wanneer ze met dokter Van Loon, of met hem en zijn vrouw samen, dit bezoek doorneemt. Na de pogingen van twee boeren en een arbeider is dit wel een eervolle vermelding waard: Jan Rikker kwam op haar af, want ze heet geld te hebben.

Als hij verzorgd is, van koek, koffie en sigaar voorzien, nestelt ze zich knus in een haardfauteuiltje.

(Wordt Vervolgd)

CLASSIFIED ADS

Pay your advertisement when you send it in. See our standard-rates below:

Birth-announcements	$ 3.00
Engagement-announcements	$ 3.00
Marriage and anniversaries	$ 4.00
Notifications of death	$ 4.00

"For Sale" and "Want" advertisements up to 30 words $ 3.00. Every word more 10¢.

For "letters under number" $ 0.50 extra.

— —

Send your payment together with your ad to:

Calvinist-Contact
Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

With gratitude to God we announce the birth of our daughter

ARLENE BARBARA

on April 24, 1964.

Mr. & Mrs. Martin Duimering.
R.R. # 2, Moorefield, Ont.

Mr. & Mrs. Tony Wiersma are proud to announce the birth of their third son

ALBERT JOHN

Brother for David and Robert.

May 11th, 1964.

35 Hoover Cres., Hamilton, Ont.

With gratitude to the Lord we are very happy to announce the arrival of our chosen daughter

NANCY MARGARET

May 13th, 1964.

Mr. & Mrs. M. Woertink.
614 Fortington St.
Renfrew, Ont.

Door Gods goedheid werden wij verblijd met de geboorte van een dochter en zusje

JEANETTE MARION

23 mei 1964.

Mr. en Mrs. K. Mulder.
Johnny en Henriette.
R.R. # 4,
Brampton, Ontario.

Zo de Here wil hopen wij op vrijdag 5 juni 1964 met onze geliefde ouders en grootouders

AREND NOORDHOF
en
EMMA A. NOORDHOF—VENEMA

de dag te gedenken dat God hen 40 jaar geleden in het huwelijk verbond.

Dat de Here hen nog lang mag sparen voor elkaar en voor ons is de wens van hun kinderen,

Jan en Cathrien Noordhof.
Lucas en Elsje Noordhof.
en kleinkinderen.

R.R. 5, Strathroy, Ont.

Zo de Heere wil hopen wij op 6 juni 1964 met onze geliefde ouders en grootouders

EBE RAUWERDA
en
TJITSKE RAUWERDA—BROUWER

te herdenken dat zij 35 jaar geleden in het huwelijk werden verbonden.

"Looft den Heere; want Hij is goed; want zijne goedertierenheid is in der eeuwigheid."

Psalm 136 : 1.

Newmarket, Ont.:
Emmy & Rien Voorberg,
Shirley Ann, Robert & Elizabeth.

Kleinburg, Ont.:
Ken & Ditta Rauwerda,
Ernie, Dick & Rose Ann.

Kleinburg, Ont.:
Wim & Henny Rauwerda,
Eddy & Gary.

Jarvis, Ont.:
Cor & Susan Rauwerda,
Tony & Henry.

Jarvis, Ont.:
Piet & Trudy Rauwerda,
Teresa & Dennie.

Locust Hill, Ont.:
Gertie & Ralph Hielema,
Marlene.

Jarvis, Ont.:
Dick - Shirley.
Dea - Henry.
Agnes.

R.R. # 4, Jarvis, Ont.

With thanks to the Lord our dear parents

ALBERT DE VRIES
and
DORA DE VRIES—DENEKAMP

celebrated their 25th wedding anniversary on May 22, 1964.

That our God will continue to bless and spare them for many years to come, is the prayerful wish of their children.

Luke - Theresa.
Henny - Edward.
Trynie.
Harry.
Albert.
Gary.
and 4 grandchildren.

Ottawa, Ont.

On May 25th, 1964, with thanks to the Lord, we hope to celebrate the 25th wedding anniversary of our beloved parents

SIEGER DE VRIES
and
WIKKE DE VRIES—VANDER BERG

Their grateful children:
Martha and Joe (Wanda and Jacky).
John and Nelly.
Peter and Rose (Sherry and Debbie).
Clarence.
Richard.
Grace.
Janette.

360 Martindale Road.
St. Catharines, Ont.

Reception on Saturday, May 30th at "Beacon" hotel, Jordan Harbor, Vineland, Ont., at 8 o'clock P.M.

Zo de Here wil hopen wij op 8 juni de dag te herdenken dat onze ouders

SIPKE PASMA
en
HYLKJE PASMA—GREYDANUS

25 jaar in het huwelijk zijn verbonden.

Dat God hen nog vele jaren voor elkander en voor ons mag sparen is de wens van hun dankbare kinderen.

Acton, Ont.:
Jack en Carol (verl.).
Roy.
Wayne.
Sydney.
Jake.

With thanks to God we hope to celebrate the 25th wedding anniversary of our parents on June 3, 1964.

LOUIS WOUDA
and
ELIZABETH WOUDA—DE ROOS

Our prayer is that they may have many more years together.

Trudy and Bas Slappendel.
Bob.
Richard.
Louise.

14 East 25th Street,
Hamilton, Ontario.

$ 2,000 Downpayment

Vraagprijs $ 14,000.

102 acre kleigrond. 5-kamer huis. Grote barn. 18 mijl vanaf Hamilton.

Jack Bijlsma
REALTOR
1607 King St. E., Hamilton, Ont.
LI 9-3894.

Dutch boy, 16 years old, likes to have

STEADY JOB AT FARM

Preferred round the Hamilton - Brantford area. Phone MI 8-3612, Ancaster, Ont.

HIGH SCHOOL GIRL

in South-Western Ontario desires work during summer holidays. Loves little children. Good references. Write to # 1727, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

ATTENTION

If you are looking for Dairy, Beef or Fruit Farms, Houses or Businesses in Niagara Peninsula, Call Paul Hatorp, MU 4-6328, Reg. W. Hopkins, Realtor, 100 James St., St. Catharines, Ont.

De Heere heeft op 11 mei 1964 in Zijn wijsheid zeer plotseling van ons weggenomen, onze lieve zuster, schoonzuster en tante

Mrs. TRIJNTJE VELD—geb. LINDE,

op de leeftijd van 34 jaar.

Moge de Heere haar man en kinderen en verdere familie troosten.

Albert Linde.
Femmy Linde—Kelly.
Grace.
Eddy.
Mary Ann.

Moorefield, R.R. 1, Ont.

De Here nam plotseling van ons in Zijne Heerlijkheid, onze geliefde Man, Vader en Grootvader

FEITE SIEBOLT HOFMAN,

in de ouderdom van bijna 53 jaar, na een gelukkige echtvereniging van 30 jaar.

"The Lord be with you till we meet again". Hymn 473.

Burnaby, B.C.:
R. G. Hofman—van der Velde.

West Vancouver, B.C.:
Fred S. Hofman.
Hester Hofman—De Kleer.

Burnaby, B.C.:
Tina Woudstra—Hofman.
Ken Woudstra.

Burnaby, B.C.:
Evelyn Noort—Hofman.
Len Noort.
en kleinkinderen.

Burnaby, B.C., 18 mei 1964.

6536 Marlborough Avenue.

De teraardebestelling heeft plaats gehad op donderdag 21 mei 1964 te 1.30 uur n.m., vanuit de First Christian Reformed Church of New Westminster, B.C., Canada.

Alleenstaand man in Zuid-Alberta, Chr. Ref. Ch. lid, zoekt inwonend

HUISHOUDSTER

1 kind geen bezwaar. Brieven onder no. 1729, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

Permanent position for

EXPERIENCED GROWER

able to take charge of new plastic greenhouse range for growing tomatoes. Large new 3 bedroom apt. supplied. Give reference and salary expected. Apply in writing to: Sunnyvale Gardens Ltd., R.R. 2, Milton, Ont.

Welke vrijgezel of wedn., tot 35 j., wil

CORRESPONDEREN EN KENNISMAKEN

met een meisje, member Chr. Ref. Ch. Brieven met foto, welke worden geretoerneerd, onder nummer 1728, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

In Jezus ontslapen onze zeer geliefde vrouw, moeder, behuwd- en grootmoeder

TRIJNTJE BOS—VIJN,

in de ouderdom van 57 jaar.

Wat God ons in haar en in het vele lijden dat haar deel was, geschonken heeft, is van een onuitsprekelijke rijkdom.

Klaas Bos.
Gerrit en Dora.
Wilma en John Schenk.
Ralph en Nel.
Annie en Bill Venhuizen.
Sylvia en John Blok.
Grace.
John en Coby.
Jack.
Dorothy en Bill Weiland.
Tinie en Henry (verl.).
Margaret Ann.
en 19 kleinkinderen.

20 mei 1964.

R.R. # 2,
Alvinston, Ont.

Op 20 mei nam de Heere tot Zich in het eeuwig Vaderhuis, onze geliefde dochter, zuster en schoonzuster

TRIJNTJE BOS—VYN,

in de ouderdom van 57 jaar.

Ps. 73:12 (berijmd).

Opperdoes, Ned.:
Wed. R. Vyn.
Witharen, Ned.:
Mr. & Mrs. Joh. Vyn.
Wieringerwerf, Ned.:
Mr. & Mrs. K. Vyn.
Hamilton, Ont.:
Mr. & Mrs. J. Vyn.
Opperdoes, Ned.:
Mr. & Mrs. B. Vyn.
Mr. & Mrs. K. Meurs.
Mr. & Mrs. J. Kloosterman.
Belmont, Ont.:
Mr. & Mrs. P. Vyn.
Hamilton, Ont.:
Mr. & Mrs. M. Vyn.

R.R. 2,
Alvinston, Ont.

OXFORD COUNTY
Farms te koop

Wij hebben nog verschillende farms te koop rond Woodstock en Ingersoll, van 50 tot 400 acres. Sommige dicht bij Chr. school en kerk. Mocht U geinteresseerd zijn in een goede 100 of 150 acre farm, dan kunnen wij U in vele gevallen helpen met het benodigde downpayment. Ook kunnen wij U helpen aan een vol beslag vee, terug te betalen met halve melkgeld, evenals met een contract voor het mesten van varkens.

Voor verdere inlichtingen schrijf of bel

Mrs. J. WYBENGA
Box 73, of 423-6406
BEACHVILLE, ONT.
Vertegenwoordigt
J. A. Willoughby, Toronto.

FARM - FOR - RENT
BRAMPTON

100 acres; close to town limits and about 1½ miles from Brampton Christian School; excellent soil, ideal for mixed or grain farming; farm buildings in fair condition; well kept 8 room brick 2½ story house, with bathroom and central heating (coal); 3 year lease, may be longer. Possession October 15, 1964; rent $ 150.00 monthly; prospects are requested to give references; for inspection, call the exclusive agent,

G. BROOS, REALTOR
99 Centre Avenue, Willowdale (Ont.)
Tel.: 225-7400

International Feed Industry wants for Canadian Branch in Ontario

Manager

with technical and commercial experience in the animal nutrition sector.

Send full details (handwritten) of your education, background, experience and salary requirements to the Dutch Headoffice

PROVIMI COMPANY
Veerlaan 17-23
Rotterdam/Holland.

LEONARD VERBEEK B.C.L. L.L.B.

BARRISTER AND SOLICITOR

of the Bar of Ontario and of the Bar of Amsterdam (Holland)

7 SUPERIOR AVENUE, TORONTO 14

Phone 259-7638 (office)
251-6253 (res.)

Supertest Service Station te koop
voor slechts $ 3.000.— down

Het gebouw is gelegen aan hoofdverkeersweg aan de rand van een klein, maar gezellig dorp, en bestaat uit: Woongelegenheid met 3 slaapkamers, huiskamer, keuken, badkamer, klein kantoor en garage met hoist. Nieuw gasfurnace, gereedschappen. Er is een flink terrein voor parkeerplaats. Twee benzinepompen.

EEN GOEDE GELEGENHEID OM UW EIGEN ZAAK TE BEGINNEN.

VRAAGPRIJS $ 16.000.—. OPEN VOOR OFFER.

Hypotheek verkrijgbaar, welke kan worden terugbetaald met slechts $ 110.— per maand, rente en aflossing inbegrepen.

Contact:

K. KRAAY, Realtor
2 Juliana Cr. ST. CATHARINES, ONT. Tel.: WE 4-1813

Voor een geslaagde vakantie met de hollandse gezelligheid.

"Little Europe Resort"
BRACEBRIDGE, MUSKOKA

Cottages te huur tegen redelijke prijzen. Uitstekende kampeer-, zwem- en visgelegenheid. (Ideaal voor groepskampen.) R. S. Bakema. Tel. 645-2738.

"Little Europe" vindt U 8 mijl ten O. van highway No. 11 aan de Vankoughnet Road, ongeveer 7 mijl ten N. van Gravenhurst en voorbij het Muskoka Airport. Plm. 35 mijl van Chr. Ref. Church in Orillia.

Mr. L. WITVOET, leraar Frans aan de Highschool in Hamilton, is Uw gastheer in Parijs.

U krijgt ook extra tickets naar

Brussel, Parijs en Londen

op Uw 21-daags retour naar Holland.

Mr. Witvoet is in juli en augustus in Parijs om onze passagiers de stad en omgeving te laten zien. Ook hebben we in Londen speciale sightseeing tours onder deskundige geleide.

Profiteer hiervan: het kost zo weinig en U ziet zoveel. En zonder taalmoeilijkheden: Mr. Witvoet spreekt zijn Hollands, Fries, Engels en Frans vloeiend.

Wij sturen U gaarne volledige inlichtingen zonder enige verplichting.

Koops Travel Service Ltd.
HET GROOTSTE NEDERLANDSE REISBUREAU IN CANADA
543 BRANT STREET — BURLINGTON, ONT.
Open donderdags en vrijdags tot 9 uur, zaterdags tot 6 uur.
Tel. Burlington: NE 4-1813 (24 uur)

Quality Bakery invites applications for the position of

BAKER, DRIVER-SALESMAN, AND AN APPRENTICE

Please write or call: Quality Bakery, Box 35, Smithville, Ontario. Tel. 957-3351.

VAN DELFT'S
BOOK AND GIFTSHOP

VOOR VERJAARDAG!
VOOR ELKE DAG!
Zojuist ontvangen:
EEN PRACHTZENDING
THEEBEURZEN
(TEA-COSIES)
De beste kwaliteit

No. I	$9.95
No. II	8.95
No. III	7.95

HOLLANSE EN ENGELSE RECORDS
1058 Main St. W. JA 8-1932
HAMILTON, ONT.

VERERGERT

Uw toestand niet door giftige dingen te slikken. Wat dit aan zichtbare en onzichtbare gevolgen kan hebben is bekend. Neemt wat ons in de natuur geschonken wordt. Onverbeterlijk, onschadelijk. Florageneeskruiden doen wonderen. Ziet onze attesten! Toezending desgewenst in blanco verpakking!

Voor Canada uitsluitend volle kuren (9 mnd. à $18.00 bij vooruitbetaling.

Meldt Uw ziekte en klachten aan

Kruidenhuis "FLORA"
Westersingel 40, Groningen, Ned.

ONZE HARTELIJKE GELUKWENSEN

Op 4 april jl. werd in de Christian Reformed Church of Fruitland, Ontario, het huwelijk voltrokken van Mr. en Mrs. R. Tigchelaar. Het huwelijk werd voltrokken door Dr. L. Praamsma.

De bruid is de dochter van Mr. en Mrs. J. Vanden Berg, R.R. 1, Vinemount, Ontario, en de bruidegom is de zoon van Mr. en Mrs. C. Tigchelaar, R.R. 1, Stoney Creek, Ontario.

The Committee on Education of the Chr. Ref. Church
has published first class material for daily vacation bible school.
Course # I "We Meet Jesus"
„ # II "Living for Jesus"
Inspection kit $4.95.
ANTON LAMMERS
Christian Book Centre
36 Longwood North, Hamilton, Ont.

KOM NAAR BRAMPTON (ONT.)
(The Fastest Growing Town In Canada)

MET AL DE VOORDELEN DAARAAN VERBONDEN.
Praat of schrijf met

F. HARKEMA, Real Estate Agent for Harold S. Hare Ltd., 82 Main St. North, Brampton.

IK HELP U GRAAG MET ZOEKEN NAAR WERK, EN BIJ DE EVENTUELE AANKOOP VAN UW HUIS. OOK BEHULPZAAM IN HET VERKRIJGEN VAN EEN NIEUWE HYPOTHEEK.

Phone 451-2327
or 451-2390

TE KOOP

WEGENS OVERLIJDEN DER EIGENAAR

Een bij uitstek goed winstgevend bedrijf

Dit is een reeds jaren bestaand en prachtig ingericht bedrijf. Het huis, nu nog door de weduwe bewoond, bestaat uit: Grote huiskamer en dito eetkamer (vaste vloerbedekking), ruime keuken, hal, badkamer, 5 slaapkamers, basement met oil-furnace.

Er is 117 acres land en de bedrijfsgebouwen zijn als volgt: 2 grote barns, beneden ingericht voor vee, en boven voor turkeys. 2 graan-opslagplaatsen, grote garage, gebouw met 6 afdelingen voor jonge kuikens en voederafdeling. 8 turkey porches.

Het hoofd-bedrijfsgebouw is verdeeld in: ruime hatching room met broed-machines (capaciteit 16.500 eieren), moderne slachtplaats, een afdeling voor het sorteren en verpakken van eieren, expeditie-lokaal met grote koel- en diepvries-kamers voor het opslaan en afleveren van de keurig verpakte, geslachte turkeys. Verder een afdeling voor verwarmings-installaties en koelmotoren. Op de 2de vloer van dit gebouw is een bovenwoning. Alle landbouw-werktuigen en de machines en gereedschappen voor het turkey-bedrijf zijn in de koop begrepen.

Het aantal turkeys (hens & toms) kan bij overname worden geregeld.

GEMIDDELD WORDEN ER PER JAAR VOOR MEER DAN $ 60.000.— GESLACHTE TURKEYS AAN HOTELS EN RESTAURANTS VERKOCHT.

VOOR SERIEUZE GEGADIGDEN ZIJN DE BOEKEN TER INZAGE.

Dit is een mooie zaak voor een gezin met 3 werkkrachten en kan zeer voordelig worden overgenomen. De koper wordt enige tijd ingewerkt.

De eigenaresse is bereid genoegen te nemen met EEN DOWNPAYMENT VAN SLECHTS $ 16.000.— en zelf de hypotheek te verstrekken @ 6%, en over de totaal-prijs kan worden onderhandeld.

CONTACT VOOR VERDERE GEGEVENS:

K. KRAAY, Realtor
2 Juliana Cr. ST. CATHARINES, ONT. Tel.: WE 4-1813

Kerknieuws

CHR. REF. CHURCH

Aangenomen

naar Toronto II, J. J. Bijker te Rock Valley, Iowa.

naar Orangewood Phoenix, Arizona, A. Verburg te Edson, Alta.

Bedankt

als Home Missionary voor Bellevue, Alta, H. P. Baak te Despatch, Kansas.

voor Telkwa, B.C., G. J. Hoytema te York, Ont.

Beroepen

te Lethbridge, Alta., J. Vriend te Simcoe, Ont.

te St. Thomas, Ont., D. J. Scholten te Brantford, Ont.

* *

In de ouderdom van 79 jaar is te Ripon, Californië, overleden Rev. John de Jong, die de kerk van Vancouver diende van 1939-'42. Van 1948-'50 was hij Home Missionary in Alberta. Verder was hij predikant te Iron Springs, Alta., van 1950-'55 en te Brandon van 1955-'56, waar hij met emeritaat ging. Zijn oudste zoon Rev. P. de Jong dient thans de kerk van Smithers, B.C.

REFORMED CHURCH

Bedankt

voor Lethbridge, Alta., J. Dijkstra te Chatham, Ont.

voor Guelph, Ont., J. Bekkering te Hamilton, Ont.

Aangenomen

naar Winnipeg, Man., kandidaat P. de Jong.

naar Abbotsford, B.C., kandidaat F. de Vries.

FREE CHR. REF. CHURCH

Bedankt

voor Vineland, Ont., G. J. Buys te Murmerwoude, Ont.

DE VLAG IN DE STORM

Het ziet er naar uit, dat Canada binnen zeer afzienbare tijd een eigen vlag zal hebben. Het is te hopen, dat de storm die over dit onderwerp in ons land heeft gewoed, wat geluwd zal zijn, anders zal de vlag het letterlijk niet lang overleven.

Velen hebben zich afgevraagd, waar de mensen zich toch zo druk om maken. Wij hebben zelfs de dreiging horen uiten, dat de regering zou staan of vallen met het al dan niet aannemen van het voorstel van de vlag. Het is begrijpelijk, dat menigeen het wel wat overdreven vindt om een regering naar huis te sturen ter wille van een vlag.

Er zit natuurlijk wel iets meer aan deze vlaggestok dan een stuk linnen. Toen wij in de verkiezingsstrijd zaten voor een federale regering, was een der beloften van Mr. Pearson, dat indien zijn partij zou winnen, hij zou zorgen, dat Canada binnen twee jaar een eigen vlag zou krijgen. Nu moet hij die belofte nakomen.

Het hebben van een vlag veronderstelt voor een land, dat er een eenheid is, waarvan de vlag het symbool moet zijn. Het is te verstaan, dat Canadezen van Engelse afkomst de band aan het oude moederland betekend willen zien. Het is ook verklaarbaar, dat degenen, die in de eerste en tweede wereldoorlog hebben gediend, bijzondere waarde hechten aan de Red Ensign, waaronder zij in die oorlogen gestreden hebben.

Maar het is Mr. Pearson's kennelijke bedoeling in de nieuwe vlag geen sectoren van het Canadese nationale leven enige voorkeur te geven. Hij wil als het ware met een schone lei beginnen. Men kent het ontwerp nu wel (als dit ontwerp tenminste gehandhaafd blijft): een wit veld, waarop drie esdoornbladeren (maple leafs) zijn afgebeeld, met aan de twee buitenzijden brede blauwe banen, uitdrukking gevend aan de geografische ligging van Canada - van zee tot zee.

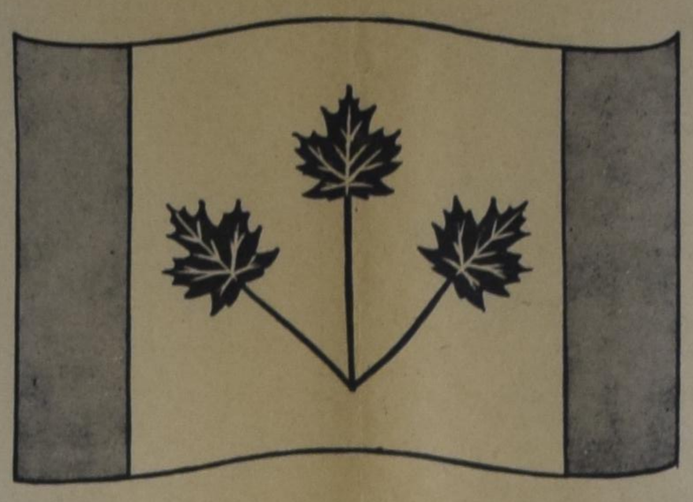

Toen de Minister President te kennen gaf, dat het Kabinet de vlag-kwestie ernstig opnam en zelfs zijn aanblijven er voor in de waagschaal stelde, leek dit meer gedurfd dan het in werkelijkheid was. Met andere woorden, Mr. Pearson weet al wel, dat hij zijn kabinet er door zal slepen. In weerwil van de oppositie, die met name van de vroeger Minister-President, Mr. Diefenbaker, zal komen, kan Mr. Pearson er wel op rekenen, dat hij de steun zal krijgen van Mr. Caouette's Creditistes en zeer waarschijnlijk ook van de New Democrats. Gebeurt dit, dan is Mr. Pearson "over de sloot".

Daarom zal Mr. Diefenbaker de degen wel willen kruisen. Dat wil Mr. Diefenbaker in ieder geval wel. Sinds hij in Februari in zijn eigen partij de overwinning heeft behaald, laat Mr. Diefenbaker geen gelegenheid voorbij gaan om zo mogelijk zijn tegenstander te verslaan. Nu hij zich weer verzekerd kan houden van zijn eigen partij, lijkt het er op, dat hij wel een nieuwe verkiezing zou willen (en kunnen?) riskeren.

Maar om te denken, dat de regering op grond van de vlag verslagen zal worden, is een illusie. Ook al heeft Mr. Diefenbaker zijn partij weer aardig in de hand, dit wil nog niet zeggen, dat alle Conservatives bereid zijn tegen de vlag te stemmen en daardoor een nieuwe verkiezing te riskeren.

Doch ook al gebeurt dit niet, dan nog is Mr. Diefenbaker niet uit het veld geslagen. Hij kan de gehele kwestie aanmerkelijk vertragen, zodat het vooralsnog niet aan het stemmen over de vlag komen zal. Kortgeleden heeft de Minister President te kennen gegeven, dat er nog 38 posten over verschillende onderwerpen de volksvertegenwoordiging moeten passeren, vóórdat het parlement met vacantie kan gaan. Eén daarvan is de nieuwe Bank Wet, die moeilijk kan worden uitgesteld, en waarover een uitgebreid debat kan worden verwacht. En zo zijn er meer posten, die gemakkelijk voorkeur boven de vlag kunnen krijgen. Mr. Diefenbaker zal er een dankbaar gebruik van maken, al was het alleen maar om te voorkomen, dat de Liberals hun belofte gestand kunnen doen om het Canadese volk een nieuwe vlag te geven binnen twee jaar na het aanvaarden van de regering.

Inmiddels heft Mr. Pearson al het een en ander gedaan om de gemoederen, die zich tegen zijn keuze van ontwerp verzetten, gerust te stellen. Eerst heeft hij getracht de oorlogs-veteranen in Winnipeg voor zich te winnen. Ondanks zijn serieuze pogingen is die vlieger niet opgegaan. Nu heeft hij te kennen gegeven, dat de Union Jack zonder bezwaar als Commonwealth vlag kan worden gehandhaafd en uitgestoken kan worden bij speciale gelegenheden. De pil moge daarmee verguld zijn, maar de pil is gebleven, en die is bitter — zij het voor een minderheid van het volk. En die minderheid heeft dit niet onder stoelen en banken gestoken, maar heeft duidelijk van haar gevoelen blijk gegeven en zij zal dit blijven doen.

Daarmee zal van de eenheid van Canada niet veel meer overblijven dan holle woorden, terwijl de vlag juist de eenheid van het volk moet symboliseren. Het zou daarom misschien toch wel verstandig zijn, als de regering niet te overhaast te werk ging, maar tijd liet voor afkoeling van erg warme gemoederen.

Toronto District Christian Highschool Association

GENERAL MEETING

Tuesday, June 9th, 1964

In the "annex" of the Rehoboth Christian Reformed Church, Burnhamthorpe Road (off Hwy. 27), Toronto, at 8 p.m.

ALL MEMBERS AND INTERESTED PERSONS ARE WELCOME

HAMILTON DISTRICT CHRISTIAN HIGH SCHOOL SOCIETY

ANNUAL MEETING

FRIDAY, MAY 29th, 1964

at the

CHRISTIAN EDUCATIONAL CENTRE

(behind the High School) on West 5th Street, Hamilton, Ont., at 8 P.M. o'clock.

Due to the many changes in the top of our board and organizations your presence is urgently requested.

Drukwerk nodig ?

Versta U dan met ons! Onze Nederlandse en Canadese ervaring stellen wij gaarne tot Uw beschikking. Onze drukkerij is ingericht voor zowel kleine als grote opdrachten. En onze prijzen zijn billijk.

GUARDIAN

PUBLISHING COMPANY LTD.

HAMILTON, ONT.

Corner Gage & Main
P.O. Box 312, Station B
Phone 547 - 1488
547 - 1489

DUXBURY

TRAVEL SERVICE

Agent: TCA, KLM, Holland-America Line, Europe-Canada Line

BRAMPTON, ONT.

85 Main St. N. Phone GL 1-4280

Agent Canadian National Railway

Lambert Huizingh

Accredited Public Accountant and Auditor
Commissioner for taking Affidavits

Box 315
BRADFORD, ONT.
Telephone: PR 5-2282

139 Albert St.
OSHAWA, ONT.
Residence: AURORA, ONT.
PArkview 7-9797

Teachers Wanted

The Duncan Christian School Association is in need of a

TEACHER

for the lower or intermediate grades of its new three-room school. Please reply stating qualifications and experience (if any) to the principal, Miss A. Bultsma, Box 1393, Duncan, B.C.

The Calvinistic Christian School of Wellandport needs two more

TEACHERS

for its 9-room school. (For grades 1 and 2, and grade 7.) Applications to be sent to: Mr. H. K. Bergsma, Principal, R.R. # 1, Wellandport, Ontario.

Drayton Calvin Christian School will be in need of a

TEACHER

for grade one by September 1. Please send your application to G. Lubberts, Secr., R.R. # 2, Drayton, Ont.

The Calvin Christian School in Kingston, Ontario requires a

TEACHER

for the lower or intermediate grades for the coming school year. Please write to Mr. H. VanRossum, 312 Mack Street, Kingston, Ont.

The EMMANUEL SCHOOL OF OSHAWA will be in need of

A FIFTH TEACHER

(for lower grades)
for the next school year.

Nice school, beautiful district, booming community. Two Chr. Ref. Churches.

Please send your application to the principal:

Mr. Wm. R. Rang,
R.R. # 3,
Oshawa, Ontario.

The Agassiz Christian School Society plans to open a Chr. School in September.

A PRINCIPAL

is needed who is willing to accept a challenging position in this school. Grades 4, 5 and 6. Approx. 15 pupils. Please send correspondence to the Secr. Bert Vanderhoek, Box 323, Agassiz, B.C.

The Clinton Christian School is still in need of

TEACHERS

for grades 1 and 2, and grades 3 and 4, for the 1964-1965 school year. Applications stating qualifications to be sent to: Mr. K. Vanden Heuvel, R.R. # 2, Goderich, Ontario.

Immanuel Christian School of Lethbridge, Alberta requires the services of a

TEACHER

for Grades one and two, approximately 30 pupils. Our salary schedule offers a basic of $4100 for an A.B. with generous allowance for experience. For further information write the principal, Mr. John Nieboer, 119 - 12th Street "B" North, Lethbridge, Alberta.

Due to the fact that two of our staff members wish to further their education, Springdale Christian School will need

A PRINCIPAL AND A TEACHER

for the lower grades. Springdale is located only 25 miles from Metro Toronto. Please apply stating qualifications and experience to: Leon Radder, R.R. 4, Bradford, Ont.

JARVIS CHR. SCHOOL

The Canadian Christian School of Jarvis is in need of

QUALIFIED TEACHERS

for the schoolyear 1964-1965. Seven room school; one grade per teacher with a Canadian qualified principal. A new addition is planned before Sept. 1st. Our school will qualify as a training school for teachers with an interim teacher's certificate. Please send your applications to the principal: Mr. T. Bergsma, Box 104, Jarvis, Ont.

TEACHER (French or Guidance)

needed by

HAMILTON DISTRICT CHRISTIAN HIGH SCHOOL

Kindly send applications stating qualifications, majors and minors, references, and experience to Mrs. Bernice Schrotenboer, 729 Upper Gage Ave., Hamilton, Ont.

The JOHN CALVIN CHRISTIAN SCHOOL OF STRATHROY will be in need of a

TEACHER

for grade 4, for the 1964-'65 school term.

Please send your application stating qualifications, and references to Mr. J. TAMMING Jr., 120 Metcalfe Street, Strathroy, Ontario.

For more detailed information write to the principal Mr. G. H. Bonekamp, 36 Drury Lane, Strathroy, Ont.

The World's Fair which opened in New York April 22 is seen from a helicopter. Rising high in the middle is the Unisphere, the fair's symbol. The Unisphere is the largest steel sculpture ever produced.

ISRAEL, O ISRAEL!

"Aan Babel's stromen, daar zaten wij, ook weenden wij als wij aan Sion dachten . . . Hoe zouden wij de Here een lied zingen . . . Indien ik U vergete, o Jeruzalem, zo vergete mij mijn rechterhand."

Dit waren de gedachten van de Israelieten, die in gevangenschap waren, in Babel; hoe zouden zij Jeruzalem kunnen vergeten? Wat hielden ze van hun land, hun stad, hun oude Jeruzalem en wat verlangden ze terug te gaan naar waar ze gewoond en gewerkt hadden en waar ze ook afgoderij gepleegd hadden.

Hoe vaak hadden de profeten gewaarschuwd, hoe vaak waren ze vermaand, maar zij hadden niet geluisterd en de straf was niet uitgebleven . . .en nu weenden zij, nu zij in Babel waren.

Ach, hoe kun je iets vergeten wat je liefhebt, waar je van houdt; en zij hielden zoveel van Jeruzalem!

Jammer, dat Psalm 42 niet in hun gedachten kwam om te verlangen naar de levende God zoals een hert, dat naar het frisse water verlangt. Zij verlangden alleen naar hun geliefde stad . . . "Indien ik U vergete, o Jeruzalem".

Zou datzelfde verlangen onder de Joden van vandaag nog leven? Zouden ze weer zo graag terug keren als 2400 jaar geleden? Het was en is nog veel gebruikelijk dat godsdienstige Joden bij het klimmen der jaren naar het land hunner vaderen gaan om daar te sterven en daar begraven te worden, doch de jongere generatie is niet zo erg geïnteresseerd om naar het geografische Israel te gaan, uitgezonderd een gedeelte dat door idealistische plannen gedreven de handen uit de mouwen heeft gestoken en nu in het nieuwe land **Israel opbouwt.**

De Joden van vandaag staan weinig stil bij de gedachte, dat ze de Here bedroefd hebben door hun voortdurende foutieve levenswijze. Naar de profeten in Israel werd niet geluisterd, men volgde hun raad niet op en hun woorden vonden geen weerklank in vroeger dagen.

Daniel, die genoemd wordt "de zeer beminde man", bad voor zijn volk . . . "wij hebben niet geluisterd naar Uw knechten, de profeten, die in Uw naam gesproken hebben tot onze koningen, onze vorsten en onze vaderen en tot het ganse volk des lands".

Echter, nu in 1964, luisteren zij *wel* naar hun leiders, nu trachten zij *wel* de verordeningen na te komen die hun leiders jaar na jaar opgestapeld hebben en vastgelegd in hun nalatenschap, de Talmoed, de zg. commentaar op de Tenach (het O.T.).

Een commentaar van verzamelde wijsheden, die door de hedendaagse godsdienstige Joodse wereld ijverig bestudeerd wordt om bij God in een goed blaadje te kunnen komen en op de grote verzoendag, die elk jaar nog gevierd wordt, geschreven te mogen worden in het boek des levens.

Wij, die door de genade van onze Here Jezus Christus beter weten dan te luisteren en te doen naar verordeningen van mensen, zoals vastgelegd in de Talmoed, en die weten dat God alleen door *genade* zalig maakt en niet door goed te doen in de "sisterhood" of "brotherhood" of door stipte opvolging van geboden, moest ons hart niet branden om hun toe te schreeuwen dat ze verkeerd zijn; dat hun Abrahams-kinderen-zijn niet helpt, maar dat hun Messias hen met open armen wacht? Moeten we hun niet vertellen van de rijkdom die *wij* bezitten, van de vrede die in ons hart woont en van die liefde die *ons* door *hun* Messias wordt betoond?

Helaas, georganiseerd doen we niets, georganiseerd blijven we thuis en georganiseerd houden we onze mond, de enkele individueel natuurlijk uitgezonderd.

Op 14 mei jl. heeft Classis Toronto van de Chr. Ref. Church, door de financiën genoodzaakt, moeten besluiten het verbreiden van het evangelie onder de Joden in georganiseerd verband niet te laten beginnen.

Een teleurstelling voor hen die dit werk willen steunen, denkende aan de erfenis die het oude Israel aan ons achterliet.

Moeten we de Joden nu maar vergeten en maar verder hun gang laten gaan? Welneen immers! In een volgend artikel hopen wij te vertellen hoe het werk destijds in Nederland is begonnen. Onbeduidend, maar met de gedachte: Israel, o Israel, hoe kan ik U vergeten!

Toronto, Ont. Mellegers

Mannenpraat

Zijn Wij Goede Vaders?

Deze vraag "zijn wij goede vaders?" maakt wel wat een vreemde indruk, vindt U niet?

Wij nemen toch aan, dat alle lezers van C.C. minstens goede vaders zijn. Dat zij allen christenvaders zijn, die in woord en daad een voorbeeld zijn voor hun gezin.

En inderdaad, vaak kunnen we duidelijk zien, als we ergens een bezoek brengen, dat een gezin werkelijk toont dat er een vader is, die met vlijtige hand zijn huis en have verzorgt.

Binnenshuis is het de vrouw die haar zorgzaam oog over alles laat gaan en buiten de woning of op de farm is het de man en vader die leiding geeft en zelf ijverig werkt om vee en stal goed te verzorgen. In het vruchtbare veld en in de welverzorgde veestapel weerspiegelt zich het beeld van de man en vader van deze plaats die zich van zijn roeping ook ten opzichte van zijn dagelijks werk volkomen bewust is.

We willen nog even verder gaan met deze bekwame en ijverige vaders, die behalve dat ze prachtfiguren zijn in het beheer van huis en have ook nog wel wat willen doen voor de geestelijke zijde van hun gezin. Mogelijk wel met enig gemopper, maar als het nodig is worden de kinderen naar de catechisatie of naar de young people meeting gereden of naar de Bijbelschool gebracht en gehaald.

En toch, hoe schoon en goed deze dingen allemaal ook mogen zijn en wat een prijzenswaardige woorden we hier ook over kunnen zeggen, het is toch eigenlijk niet genoeg.

Het kan gebeuren dat we bovengenoemde dingen met goede trouw vervullen en dat we dan toch nog als christen-vader onze roeping van profeet, prister en koning in het gezin niet verstaan.

Opvoeden, christelijk opvoeden is een moeilijke taak en vooral de ouderen onder onze lezers zullen dit het best verstaan. Want als we terugzien in ons eigen leven dan zullen we met schaamte moeten bekennen, wat een fouten en wat een gebrek daar altijd waren in de vaderlijke leiding in het gezin.

En gelukkig het gezin, waar de vrouw ook werkelijk een hulpe is, ook in het geestelijk deel van de opvoeding.

De levensstrijd die de vader heeft, en daarmee bedoel ik dan de strijd voor het dagelijks brood, die neemt vaak zoveel van ons leven in beslag, dat er soms zo weinig terecht komt van het intiem met je kinderen meeleven, ook in hun kinderlijke geestelijke moeilijkheden. Denk alleen maar aan de vaders die veel "nightshift work" hebben. Wat komt er dan vaak weinig terecht van de huiselijke godsdienstoefening bij de maaltijden. Eigenlijk is dat juist een hoogtepunt in het gezinsleven. Natuurlijk kan de moeder deze taak overnemen, maar in de eerste plaats is dit toch de plicht en de roeping van de man.

Als huisvader heb je jezelf daar ook steeds in te oefenen. We moeten leren zo goed mogelijk de Bijbel voor te lezen, duidelijk en met de klemtoon op de juiste woorden. Ditzelfde geldt ook voor onze gebeden, door eenvoudig en gewoon te zijn in ons gebed, zodat de kinderen het ook mee kunnen bidden.

Het is nog niet zo eenvoudig om als vader in het gezin kinderlijk eenvoudig te zijn met de kinderen. En zelfs moeilijk is het om de tedere band met de kinderen te bewaren als ze groter worden. Kinderen gaan gemakkelijker naar hun vader met een gebroken bike dan, als ze wat groter worden, met een gebroken ideaal, dat zij zich gesteld hadden. Innerlijk kunnen onze opgroeiende kinderen soms een grote strijd voeren.

Van huis uit en van het voorbeeld van hun vader moeten zij leren om alles in de handen van de Here Jezus te leggen. Als vader moeten wij een voorbeeld geven in trouwe kerkgang en door belang te stellen in alle dingen die ons kerkelijk leven raken. Hoe zouden we kunnen verwachten dat onze kinderen liefde voor de kerk hebben als hen dit van huis uit niet wordt geleerd?

Elk kind, zo lang het nog jong is, heeft de neiging om in vader wat groots te zien. Vader is de man die alles kan en die alles weet, vader is de held.

Laten we deze tijd, deze heerlijke onbevangen tijd van onze kinderen niet verwaarlozen.

Het is vaak bij het opgroeien toch al zo moeilijk om de vertrouwde verhouding te bewaren tussen vader en kind.

Helaas komt het ook in onze christelijke gezinnen veel voor dat de grote kinderen niet met eerbied over hun vader spreken en zeker niet met hun moeilijkheden naar vader gaan.

Is dat altijd de schuld van de kinderen of is dat altijd te schuiven op de zgn. tegenwoordige jeugd? Ik geloof zelfs, dat het mogelijk is, met al onze ijver voor het gezin, voor ons huis en voor onze farm (en haast zou ik zeggen, met al onze strenge principiële opvattingen) onze kinderen te verwaarlozen, omdat we verzuimd hebben de liefdeband en de vertrouwde verhouding te bewaren.

Ik ben begonnen met de vraag: zijn wij goede vaders? Daar wil ik ook mee eindigen. Ik dacht, dat het goed was hier iets over te schrijven in Mannenpraat.

Zijn wij leden van de kerk, leden van de M.V., lezers van C.C.? Zijn wij werkelijk goede vaders voor onze kinderen?

Port Perry, Ont. de B.

Russisch supersonisch straalvliegtuig codenaam "Bounder"

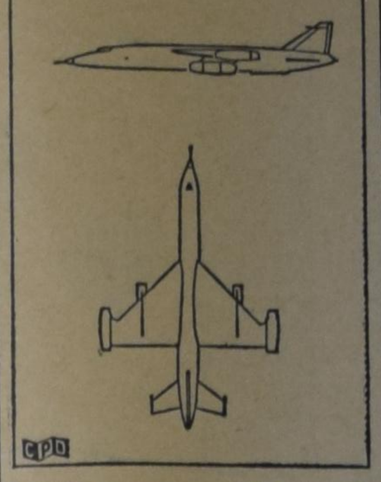

De Russen willen 2x geluids snelheid

In kringen van het hoofdkwartier van de NAVO weet men dat de Russen een groot supersonisch vliegtuig bouwen met een snelheid van ca. 2 keer die van het geluid. Men neemt aan dat het hier om een supersonische bommenwerper gaat.

Aangezien er maar weinig over dit project bekend is heeft de NAVO dit toestel de codenaam 'Bounder' gegeven. In onze tekening geven wij een schetsmatige afbeelding van dit toestel met zijn 4 straalmotoren. Naar alle waarschijnlijkheid zullen de Russen van deze bommenwerper t.z.t. ook een type voor de burgerluchtvaart in het strijdperk brengen.

Ter vergelijking diende dat de befaamde 'Concorde', het paradepaard van de Brits-Franse samenwerking op luchtvaartgebied, een snelheid zal behalen van ruim 2 x die van het geluid. Pan America heeft reeds zes van deze Concordes besteld.

Gaat U naar
HOLLAND?
BEL
ELGIN McKAY TRAVEL SERVICE LTD.
IN
BRANTFORD
Telephone 752-4375
Agenten voor: K.L.M. en HOLLAND-AMERIKA LIJN

Support
YOUR CHURCH IN ACTION!
CHRISTIAN REFORMED WORLD RELIEF COMMITTEE
2417 Eastern Ave., S.E.
Grand Rapids, Michigan
a synodical board

A. Hosmar, C.A.
CHARTERED ACCOUNTANT
47 Prince St.
Suite 4
OSHAWA, ONTARIO
Phone 723-1221

B & A
Ready Mixed Concrete
Bus. 545-5837 Res. 383-9585
75 West 3rd Street
HAMILTON, ONT.
FOR BETTER QUALITY AND BETTER PRICE $$$
Consult us first.
When calling always ask for Bob.
Prop. BOB LOOYENGA.

VAN'S MOVING & CARTAGE
Owned and operated by J. Vander Wal.
- TRUCK LEASING
- TRACTORS AND TRAILERS
- STAKE TRUCKS

223 Esplanade, Toronto, Ont.
Tel.: 366-4090 and 366-4456

real estate
john struik
member toronto real estate board
"SELLING OR BUYING A HOME?
I AM AS CLOSE AS YOUR PHONE"
741-4404
or
241-9171
REPRESENTING
GEORGE GETHING REAL ESTATE

ABONNEMENTSFORMULIER

Hierbij geef ik op als abonné van Calvinist-Contact

Naam .....

Post-adres .....

.....

Aangebracht door: .....

Naam .....

Post-adres .....

.....

Aanbrengpremie: .....

Zendt dit formulier met het abonnementsgeld ad $ 5.00 in cash/money-order/cheque (bij cheque 15¢ extra voor bankkosten) naar "Calvinist-Contact", Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Aan:
Calvinist-Contact, Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

ADRES VERANDERING

NIEUW ADRES:

Naam .....

Post-adres .....

.....

.....

OUD ADRES:

.....

.....

"CALVINIST - CONTACT"

PREMIE BOEKEN

HET KOST U NIETS om in het bezit te komen van een aantal mooie en goede boeken. U behoeft alleen het gesprek op Calvinist-Contact te brengen, als U op bezoek bent bij familie of vrienden, die ons blad nog niet lezen. De rest is niet moeilijk. De enige bepaling is, dat U tegelijk met de opgave van het nieuwe abonnement het abonnementsgeld van $ 5.00 opstuurt.

Voor elke nieuwe abonnee die U aanbrengt mag U een der volgende boeken kiezen:

DE ILLEGALE WERKER, door Anne de Vries.
Dit boek geeft een bijzonder belangwekkend aspect van de gehele verzetsstrijd. Het is een treffende, boeiende beschrijving van de typen van illegale werkers, en verder van hun leef- en werkwijze, van hun lotgevalen na arrestatie. Een spannende documentaire.

ENCYCLOPEDIE VAN DE BIJBEL, samengesteld door Dr. C. N. Impeta.
Deze encyclopedie is een handige wegwijzer door de Bijbel.

HUMOR VAN DE BIJBEL, door Okke Jager.
Het geheim van de ware humor is te leven in de vreugde van Christus. In dit boekje wordt gepoogd dit aan de lezers duidelijk te maken.

DE BIJBEL ALS BOEK VAN SCHOONHEID, door Dr. B. Wielenga.
Gelovigen maar ook ongelovigen hebben erkend dat de Bijbel een zeer bijzonder boek is. Een boek van onuitputtelijke schoonheid.

JOHANNES CALVIJN, ZIJN LEVEN EN WERK, door Dr. R. Schippers.
Deze biografische schets presenteert treffende bijzonderheden uit het leven en de arbeid van Calvijn.

HEDEN ZO GIJ ZIJN STEM HOORT (Bijbels Dagboek).
Recensie-schrijvers hebben indertijd dit dagboek aanbevolen als een der beste en nog is het niet verouderd.

DE CHRISTENREIS, door John Bunyan.

DE CHRISTINNEREIS, door John Bunyan.
Beroemde boeken van de wereldberoemde schrijver Bunyan. Boeken die hoog zijn aangeschreven in de literaire wereld.

DE BRUG, door K. Norel.
In deze roman tekent de bekende schrijver K. Norel welke moeilijkheden vaak veroorzaakt worden wanneer gezinnen van het platteland naar een grote stad verhuizen. Er is echter vaak een brug om de moeilijkheden te overwinnen.

ROME EN DE REFORMATIE
Dit aantrekkelijk geschreven boekje handelt over "een eerlijk gesprek tussen de Roomse Kerk en de Kerk van de Reformatie."

OP DE MAN AF (Boeket-reeks)
Dit boekje is geschreven door de bekende Ds. Okke Jager, die inderdaad de kunst verstaat om dingen op de man af te zeggen.

VERLEIDENDE GEESTEN, door Dr. A. B. W. M. Kok.
Een zeldzaam interessant boekje, dat U in het kort op de hoogte brengt met de dwaalleringen van verschillende sectarische richtingen.

HET NIEUWE TESTAMENT
(Nieuwe vertaling met woordverklaring.) Ned. Bijbel Gen.

BRIEVEN UIT DE HEL, door C. L. Lewis.
Deze brieven, geschreven door Schroefstrik, staatssecretaris van de hel, aan zijn neef Galsem, vormen een schriftelijke cursus voor jonge duivels. Zij leren, hoe zij geraffineerd en subtiel de mensen in hun macht moeten krijgen.

DE NIEUWE WINKEL, door Toussaint Bokma. Een interessant geschreven pocket, die het na-oorlogse zaken- en familieleven in Nederland typerend weergeeft.

DE GROTE SCHEIDING, door C. L. Lewis.
Neen er is geen ontkomen aan. Een hemel met een klein stukje hel bestaat niet. Het is onmogelijk om ook maar iets dat bij de duivel hoort in ons hart te houden. Satan moet er uit.

REIS NAAR VENUS, door C. L. Lewis.
Op zijn reis naar Venus ontmoet de hoofdfiguur, Ransom, een nieuw paradijs, hetgeen de auteur alle gelegenheid geeft tot een fantastisch verhaal met een diepe zin.

HET DUIVELSEILAND.
Een uitermate boeiend verhaal over de Franse strafkolonies gschreven door een ooggetuige genaamd Charles Pean.

DE SLAANDE HAND, door Hugo Kingmans.
Een vlot geschreven verhaal van de bekende Hugo Kingmans.

SLOEBERKE SLOP, door W. Laatsman.
Velen houden van "Laatsman-boeken" omdat ze zo populair geschreven zijn.

•

Omdat wij tegenwoordig extra pagina's geven in de Engelse taal, zijn voor het aanbrengen van nieuwe abonnees nu ook Engelse boeken verkrijgbaar.

Voor elke nieuwe abonnee die U aanbrengt kunt U een van de volgende "ONE EVENING CONDENSED CHRISTIAN BOOKS" kiezen.

MARTYR OF THE CATACOMBS
An emotion stirring chronicle of the persecution and triumphs of First Century Christians.

CONFLICT WITH DARKNESS
Virginia Blakeslee, vividly portrays the harsh realities of heathen darkness put against the power of God's Word.

AND TO THE ESKIMOS
Stanley Ledyard. The testing and trials of a modern Missionary adventure.

AMAZON MOON
Rosemary Conningham. Deep and practical spiritual lessons drawn from thrilling accounts in the deep Jungles.

WHEN THE BAMBOO SINGS
By experienced Missionary Douglas C. Percy, a true life story of a young African and his love for a maid of another tribe.

JOHN THE BAPTIST
Dr. F. B. Meyer. A clasp between the Old and the New Testament. Portrays humility, courage, devotion.

MARTIN LUTHER THE MAN
Ruth Gordon. The personality of Martin Luther, his character and purpose. The background to his God revealed doctrine of Justification by Faith.

Children's Books

GOD'S GREAT OUTDOORS by Marian Schoolland.
This very well-known authoress takes the boys and girls along with her in nature and tells them about plants, birds, trees, flowers etc. Above all the greatness of the Creator is shown in this book. Age 9 and over.

Voor twee abonnees:

A PREY TO SATAN
A moving story which is often filled with suspense. The main characters in this book are people of the Reformed Church.

IN THE MIRROR
This book is published in connection with the Centennial of the Christian Reformed Church in 1957. Dr. Kromminga reviews what the Christian Reformed Church has done, and ought to do. "In the Mirror" reflects theories and ideas which are sound in doctrine and wise in counsel.

CHRISTIAN COURIER

A SUPPLEMENT TO CALVINIST-CONTACT

Editors: Dr. P. Y. DeJong, Rev. F. Guillaume, (Mrs.) Bernice Schrotenboer, (Mrs.) Ineke Parlevliet.

Managing Editor: D. Farenhorst.

Publisher: Guardian Publishing Co. Ltd., Box 312, Station B, Hamilton, Ont. Phone 547-1488 and 547-1489.

Characters and names in fiction stories in this weekly are imaginary.

Contents may not be reprinted without permission of the publisher.

The publisher will not be responsible for the loss of any manuscript, drawing or photograph. The publisher accepts no responsibility for opinions by its authors.

ADAPTED FROM AN ARTICLE BY PROF. DR. J. WATERINK

TWO WRONG SIDES

There will be many who, when reading the heading think, that's impossible. A thing has either a good or a bad side; when you're on the road, you can walk in the wrong direction, but you can also turn around.

If that is how you think, then you're mistaken. If you have to go North, then there is not only the chance of making a mistake by going South, but also East and West.

But this time I want to deal with two wrong sides. Not in relation to children, but to parents who choose two wrong sides.

I have often heard parents say: "I'm not going to read too much about child-education, because I get the feeling as if I never do anything right, and then I lose self-confidence." They say: "You become so uncertain of yourself if you constantly read and hear how it should be done, and through that come to the realization that you're not doing it correct at all. You are confronted with all sorts of problems, and that gives you such a desperate feeling, that you're not capable of standing up to your children.

There are also other types of parents.

They are crazy about pedagogic advice, they will read anything about the subject they can lay their hands on, and are happy with all advice given.

It reminds me of a newly married housewife. She asked every friend and relative for recipes, you know, the type of recipe such as: take three eggs, a cup of milk, add flour until you have a fairly smooth mixture, bake at a moderate temperature, etc. The young husband hardly knew what to think of it all. Not only did their budget suffer because of all the unsuccessful experiments, but the creations themselves were of undefinable taste. And when at last he said: "Honey, just give me meat, vegetables and potatoes for supper", she burst out in tears, because he did not appreciate her culinary efforts.

That's how many mothers deal with pedagogical advice. They read this and that, and try to apply an assortment of advice to their families. If someone writes that children should enjoy more freedom, then mother will agree, and the children may do whatever they want. But two weeks later she reads that sexually there are so many dangers in the early teenage years, then mother becomes panicky, and watches her children, despite the freedom, in such a way, that the children have the uncomfortable feeling that they are always being suspected of something. And if a few weeks after that mother reads about the advantages of physical education, then mother will consult with father about swimming lessons for junior. This, of course, is slightly exaggerated, but I think our readers will now understand what I mean.

There are two wrong roads parents can take concerning pedagogical advice. On the one hand: This is not for me, that's one sure way to lose self-confidence. And on the other hand: Well, of course, if someone advises that, I must follow it up.

Both attitudes are wrong. Because both attitudes are born out of uncertainty and fear. And if parents are uncertain and fearful, they will not be capable to calmly educate their children.

And so we come to the question, what then is the correct attitude. If a mother is given pedagogic advice, then it must be a mother who receives it; I know this sounds odd. But I mean that if someone gives advice to mother, then that person will assume that this is a real mother, one who knows her

children. But not only that. The advice supposes also, that this mother is a personality, and that she has personality. In other words, she will take in this advice, digest it, and apply it wisely according to the circumstances. And because that mother is a personality, it is supposed that she is not someone who will blush and say: "Oh dear, I must have been doing it wrong all the time."

One may expect that she has the wisdom to understand, that to her knowledge and conscience she has done her best.

If this mother is not a personality, and if she misses that inner self-confidence, she will become like that newly married housewife. Why did she ask for fancy recipes left and right, if her husband liked nothing better than a down-to-earth home cooked meal consisting of meat, vegetables and potatoes? Simply because she had the feeling that she did not know how to prepare meals. Lack of inner certainty, lack of self-confidence, and thus basically lack of personality, are causes that given advice is dealt with wrongly.

May I quote a striking example?

I was once attending at a social gathering. Among the guests there were three married young women present. An older lady remarked that an all stainless steel set of cookware was so much better than stainless steel with copper bottom. It was noteworthy to hear the different reactions of the young ladies. The first one said: "I'm going to ask my husband right away if I may buy some."

The second one remarked: "Nonsense, copper bottom pots and pans have always been good. Why should they now all of a sudden not be good any more."

And number three had this to say: "Well, if I hear more about it, and I discover it to be true, then I'll see yet. My cookware is still in fine shape, but if I ever need new ones, I'll keep it in mind."

The first two ladies both were uncertain. That is easily concluded from the first one's answer. But also the second one's reaction points to that. Her seeming resoluteness was due to the fact, that she did not dare to calmly consider whether or not she should take stainless steel cookware. The third lady, only, had enough inner certainty to choose an independent position over against the advice that was given. She buys according to an independent judgement, and at the same time, there is the inward readiness to follow good advice.

You see, this is also the case with motherhood. Mother herself must be a personality, in order to give her children a personality.

Being a mother is not in the first place knowing a lot about child-education. Being a mother means in the first place that you fulfill your calling with your whole heart, and with your whole personality; with wisdom, and with that natural feeling of conviction, that you understand your child, and then at the proper time feel and experience, what in the given circumstance is necessary for the child.

But a good mother in this sense, will admit, that she is not all-knowing. Such a mother will be ready to listen, when advice is given. She will be ready to consider, when someone else talks sense.

She can do that, without getting an inferiority complex. She will put the advice to practice at the proper time.

And that is what mothers, who do not want to accept anything from anyone else, lack. They are like women learning to drive, whose eyes are glued on the road, and who are trying with all their might to stay on the right side of the white line, and who every few minutes will say: "Don't talk to me."

★

I know there are people who will say about a person: "Now there's a mother, she knows exactly what she wants." "Knowing what you want may be good, but if it is because you don't dare to know anything else, then that self-knowledge is proof of weakness and spiritual need.

By now it should be quite clear what I mean by the two wrong sides a person can take, when given pedagogical advice. There'll be mothers who say: "Yes, but how do I get that certainty?" Then the answer is: be calm, be what God has made you: **Mother.** Don't become worried; do what your hand finds to do; be yourself.

And the latter is possible only, if we know that we, from day to day, in belief and trust, walk with Him, who is the Great Leader. Also of mothers.

"TO CATCH A THIEF"

Police officials and computers are teaming up in cities around the nation not only to help solve crimes, but, in some cases, to stop them before they happen.

This new kind of detective work has already cut short the underworld careers of a number of criminals, and helped prevent everything from drunken driving to murder.

Michael J. Murphy, New York City's police commissioner, says that his department's IBM 1401 computor "is the most valuable tool of law enforcement in years."

George Edwards, Detroit police commissioner, says that, with his department's newly installed 1401, "Detroit's law enforcements procedures will become the best in the country."

They and other metropolitan police commissioners have good reason for their praise of modern data processing methods.

Here's an incident that occurred in St. Louis. A three-man gang was terrorizing the city. Three murders had been committed. More than 30 robberies had occurred.

Using an extensive IBM punched card system, the St. Louis police department went to work. They studied the gang's methods — type of robberies, time of day they occurred, and where.

From this information the system came up with the likely location of the gang's next crime. You can guess the rest. The police were in the area when the gang arrived. The crime was prevented and the gang arrested.

This same kind of detective work goes on elsewhere in the nation.

In Chicago, a 1404 is pinpointing crime patterns and potential crime areas in the city. Through a daily computer analysis of crime reports, the department assigns policemen to probable trouble spots before the trouble starts.

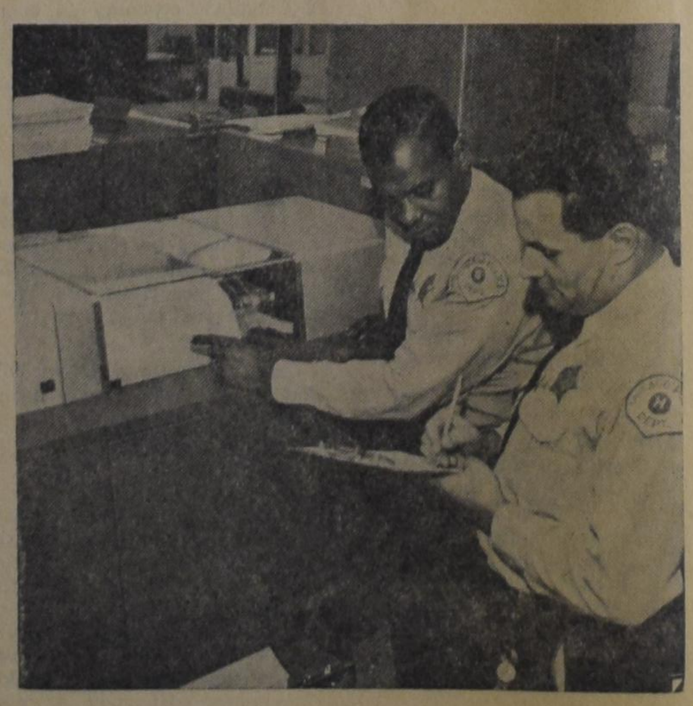

Computer crime reports, such as the one being checked by these Chicago police officers, frees more of the country's policemen from routine, time-consuming paper work. This permits police departments to place more men into actual police work such as investigating, making arrests and covering beats.

Computers can't always prevent crimes. But they can help the search for the criminal.

The New York Police Department's 1404 is used for statistical processing and for maintaining a personnel skills inventory file.

The department also has completed a "very satisfactory" period of research on using the 1404 for fingerprint record searching. Prints on file are currently being transferred to magnetic tape.

In matching a set of fingerprints, the New York Police Department computer can go through 300,000 sets in an hour. When the files are completely converted, the department's Bureau of Criminal Identification will be able to search through its entire collection of five-million prints — a job that would currently take 100 men two years to check manually.

A police computer can also select a handful of likely suspects from among thousands of known criminals. Working with a description of the suspect and the type of crime committed, the computer can search its stored data for the likely suspects.

From there it is usually a matter of time until thorough police legwork tracks down the suspect who may have committed the crime.

There are many other police uses for data processing systems. They can be used to store and process arrest records, traffic citations, pawn shop records, gun and bicycle registrations and personnel records.

They are also employed to nab bad cheque writers, control driver registration, and help keep drunken drivers and others responsible for death on the highways from obtaining licenses in other states by fraudulent methods.

And there is yet another significant feature to the use of computers and punched card systems in policework. Policemen are being relieved of tedious and time-consuming paper work.

In many cities, more policemen are now doing actual police work — investigating, making arrests, covering beats on foot or in police cars — although the size of the force has not increased.

Analysis of crime reports in the Chicago police department is the job of an IBM 1401 computer. The reports are fed to these officers seated before map sections of the city. They are able to dispatch radio cars to a potential trouble spot before crimes are committed.

Storm on the Inland Lake

The ripples of the waters sparkle brightly
With golden fringes on the silvery blue,
And miriads of tongues keep licking ever deeper
The depths that form beneath the deeper hue.

The sun plays hide and seek behind the cloudlets,
And sends her streamers in a playful chase
Upon the waters where my bark lies anchored,
I feel its warmth upon my glowing face.

I watch the clouds gather her heads in number,
A migthy army lines in threatening array.
The battle soon will sound its migthy thunder,
And warn that a swift storm is on its way.

In drowsy mood I raise the anchor over
The side — board, and my craft lifts joyfully
Its nose, the waves toss higher
And rock us to and fro quite merc'lessly.

The oars within my tight clasped hands are heedless
They skift sarcastically, bent to ignore
My fear, command of winds and waves are in His power,
God blows His mighty wind and guides me back to shore.

Lord truly, man at best can't beat the storm,
For to and fro we're tossed in life, we never win
Until in helplessness and faith, we call on Thy great power,
And Thy great spirit undefied, will blow us safely in.

J.V.

C H R O N I C L E S

THE MINISTRY OF THE PRESS

IF A MAGAZINE MANAGES TO BUILD UP a circulation of 230,000 copies in two-and-a-half year's time, while it moreover attracted a surprising number of high calibre advertisers, it would seem to be an outstanding success at first sight. This was the case with an American magazine which was offered for sale recently. A few of America's leading publishers seemed to be interested in acquiring this magazine, but soon one after the other turned it down. The reason was obvious. Although an impressive circulation had been built up in a short span of time, the records showed that in the same time a loss of some six million dollars had been accumulated.

We do not want to go into the details of this failure, but we only want to mention it to show the correctness of one of America's leading publisher's statement, "The magazine business is the most hazardous of all businesses to enter".

That we mention this here is not because we want to say a good word about the business of our paper. If that would be the case, that word would not have a proper place in this column. However, we believe that the work of a christian weekly, as we humbly may call it ourselves, is more a ministry than a business. It is regrettable that our paper is often regarded as a business venture only, and sometimes even envied as such. That it fulfills a ministry and that this ministry is the main reason for its existence, is often overlooked. As an illustration, we mention that in our church services prayers are offered to the Lord for all kinds of christian activity and organizations, but how many times have you heard a minister invoke the blessing of the Lord for the christian press? Contrary to common thought, the christian press simply cannot exist without prayerful and financial support. Our people should array around their press not in order to keep a business alive, but to spread the influence of the christian conviction.

★ ★

ANOTHER CUBA?

THERE WAS JOY OVER THE COMMUNIST FAILURE in Brazil recently. It remains to be seen, however, whether this was the end of the Castro influence or that another danger is threatening. In September the people of Chile will be called to the polls. It seems to become a neck-and-neck race between Socialist-Communist Allende and Christian Democrat Frei. Some, among which Chile's politicians, fear that Chile could be turned into another Cuba. The Communists have promised that when elected they will take over the U.S. copper mines which includes investments of some seven hundred million dollars. The Christian Democrats apparently do not have in mind to nationalize the U.S. copper companies, but they will insist on new agreements with Uncle Sam in order to get a bigger share in the profits. At the present it is difficult to predict how this election will turn out. It is good to keep in mind, however, that in 1958 the Communists fell just 30,000 votes short of winning.

South America keeps not only the U.S. in tension, but the entire world.

Brazil's break with Castro Cuba leaves only four of the Latin American nations — Bolivia, Chile, Mexico, Uruguay — maintaining diplomatic relations. Said the Foreign Office in Brasilia, this country can no longer tolerate Cuba's "interference in the internal affairs of Brazil."

HIDDEN PERSUADERS

A FEW YEARS AGO A BOOK WAS PUBLISHED entitled "Hidden Persuaders", written by Vance Packard. In this book the author lifted the curtain behind which the modern advertising industry is working. Modern advertising is not a matter of a bright idea, which someone may get at a certain moment, it is rather the result of a thorough study based more on the human behaviour than on the actual need of the product. A closer look at todays advertising, either through the newspapers or magazines, or through radio and T.V., illustrates this clearly. Much appeal is being made to our personality; we owe it to our standing in society to buy a certain thing. A young attractive girl tells us that we have to buy a certain brand of razor blades or after shave lotion. Or we are made to believe that we should buy a certain appliance, because people, who do understand their time simply would not do without it. Illustrations show us, for instance, a lady dressed in her Sunday best with polished fingernails doing her laundry, in favour of a normal housewife, who certainly would not wear her best clothes while doing her laundry. It's always so unreal, and yet that is the way people want it apparently. Modern advertising has understood very well that people want to live in a dreamworld, rather than in rough reality.

It does not need much explanation to say that the christian belief is strongly opposed to such an imaginary world. This may be the reason that the church services, as we have them in most of our churches today, are practically the same as say fifty years ago. We agree, don't we, that the church has to face and to preach reality. It is the christian conviction that we should not lead people astray in giving them a wrong picture about themselves, but that we have to tell them and ourselves that every human being is lost in himself. After having said this, we dare ask a few questions. If we agree that today's advertising suggests an unrealistic world, don't we have to put our hand in our own bosom? Do our evangelistic messages take the man of our age into account? Do we wrap up the gospel nicely so that it looks attractive, or do we have the courage to say that the christian's life is a constant struggle? Are chapels and rallies so popular because the real thing (the church service' is too dull? "Hidden persuaders" are dangerous, they may lead to disappointment. God's demand may never be offered for sale, it must be proclaimed!

Gleanings from the Church Press

From Hither and Yon

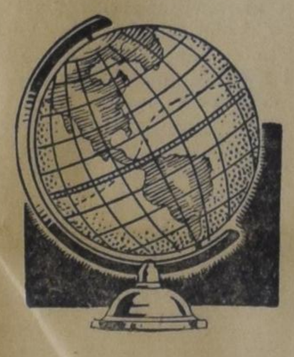

Michelangelo's "Pieta" at the World's Fair

Rome to exhibit Michelangelo's statue of live Virgin and dead Christ at New York World's Fair

by Leroy Nixon *)

An Associate Press dispatch from Vatican City reports that Pope Paul VI will omit a visit to the New York World's Fair. However, he will be represented at high level by an Italian cardinal, Paolo Marella. The Vatican pavilion at the Fair also features Michelangelo's "Pieta", a marble statue of Mary with the dead Christ lying across her lap.

The "Pieta" is described in a lengthy article on Michelangelo in the *Encyclopedia Britannica* in the section on "Other Works of 1534-1549." In the earlier "Pieta" at Palazzo Rondina in Rome "the mourning mother, standing on an elevation behind her son, holds his body upright in front of her by the shoulders." The later "Pieta" (after 1550), in the cathedral at Florence, depicts "the corpse of Christ collapsing in utter relaxation through the arms of those who try to uphold it."

The symbolism of the earlier "Pieta" with "the dead Christ lying across (Mary's) lap" provides a remarkable intuition into the present inward character and mind of Romanism.

The live Virgin symbolizes the exaltation of Mary, which is a continuous process in Roman Catholicism. According to the Catholic Church, she not only has been assumed into heaven, but continues to go higher and higher. This unscriptural raising of Mary to the level of a goddess to whom priests in the confession booth command prayers to be offered apparently began with a clumsy translation into Latin by Pope Leo I ("The Great") of the Greek word *theotokos*, used by the technical Greek theologians at the Council of Chalcedon, A.D. 451.

Pope Leo's writings show that he had poor and loose understanding of technical Greek theological words. When the Greek theologians referred to the Virgin Mary as the "God-bearer", they were merely refuting heresies which diluted the doctrine of the deity of Christ by alleging that in some fashion Christ had become God either from birth or after his birth. The Greek *theotokos* was meant to assert merely that Christ was Son of God and Son of man, both divine and human, before He was born. The Greeks sought to convey this doctrine of the person of Christ by designating the Virgin Mary as the "God-bearer".

"Mary, mother of God", in Latin theology, has led to one unscriptural error after another, leaving, in the popular mind, the impression that Mary is a goddess to whom prayers are to be offered, as they are to the Father and the Son. Roman Catholics teach the immaculate conception of the Virgin Mary. As Mother of God, according to them, she was born so as to be without sin. Scripture, however, teaches that only one human person, Jesus Christ, is without sin (Hebrews 4:15).

Again the Romans go far beyond Scripture in their doctrine of the perpetual virginity of Mary. They teach: "Mary, the Mother of God, remained a virgin not only in the conception of Christ but also in His birth and during the rest of her life" (Baltimore Catechism, question 87). They contradict the plain statements of the Bible that Joseph "knew her not until after she had borne a son" (Matthew 1:25) and the Christmas story which says that "she gave birth to her *first-born son*" (Luke 2:7). Luke, the beloved physician, knew the difference between a "first-born" son and an "only" son. Luke, as can be clearly demonstrated from his Gospel, never heard the doctrine of the "perpetual virginity of Mary". Besides, there are numerous plain references to the brothers and sisters of Jesus, as in Mark 6:3.

From their expression, "Mary, the Mother of God," Roman Catholics make the logical deduction that she is also "Mother of the Redeemer". They then add that "because of her divine merits in intimately sharing the sufferings of her divine Son for the salvation of mankind, the Blessed Virgin is given the title of Co-Redemptrix of the human race." Christ has redeemed us (Galatians 3:13). He is the one Mediator between God and man (I Timothy 2:5). His redemption is sufficient. They did not have to invent a co-redemptrix.

From their unscriptural doctrine of the co-redemptrix they go on to infer another superfluous doctrine, namely: the assumption of the Virgin Mary. According to their logic, since Christ the Redeemer ascended into heaven, "after her death, the body of the Blessed Virgin, reunited with her soul, was miraculously taken up into heaven. The Church observes this event in the Feast of the Assumption. Special veneration, called *hyperdulia*, is given to the Blessed Virgin, because of her excellence which far surpasses that of all the saints and angels." They say all this, despite the Virgin Mary's plain confession of her need of the Saviour, Jesus Christ (Luke 1:47). They address penitential "Ave Marias" by the millions, little knowing how the Virgin Mary prayed with others (Acts 1:14) rather than accepting prayers to herself.

Truly, the Romans have a live Virgin, as in Michelangelo's "Pieta". Her star is rising higher and higher and, like the sputnik that has been ignited and rises on course, nothing stops her now. Even Pope Paul VI seems to be embarrassed by the contradiction involved in his own pleas for ecumenicity ("let's all unite") and the perpetually rising star of the Virgin. Father Edward Duff, S. J., in his report on Vatican II, Second Session, in the *Dialogue*, noted that at the Council "the Virgin Mother of Christ" was invoked only twice. It seems that Pope Paul VI would rather like to resurrect "The Person and mission of Christ", but he seems to be hindered in his desire by the rising star of the live Virgin.

If any Protestant questions the validity of this interpretation of the live Virgin, let him look at Michelangelo's "Pieta".

---

*) *The Rev. Leroy Nixon, Ph.D., pastor of the Queensboro Hill Community Church, Flushing, New York, is currently teaching three courses in church history at the Biblical Seminary in New York.*

— The Church Herald

A MacDuff Ottawa Report

FALSE SECURITY

Ottawa. — The Canadian economy has embarked on the longest upswing in the postwar period. Year by year since 1960 Canada's expansion has outpaced that in the United States.

The level of Canadian unemployment in Canada, which at the turn of the present decade was the highest in the industrialized world, has fallen substantially below that south of the border. For the balance of this year, at least, the outlook is for continued growth of the economy.

Bright as the picture looks now, there is a cloud on the horizon no bigger than a man's hand that could spell trouble in the years to come.

Strange as it may seem at first glance, there are some economists in the nation's capital who are concerned because unemployment has fallen so much more substantially in Canada than in the United States despite a very much larger growth in the labour force.

What it may portend is that Canada is falling behind in the competitive race, even though the fact is still obscured by the temporary advantages which it has gained from devaluation of the Canadian dollar in mid-1962.

Late in 1960, the number of Canadians without jobs rose to a postwar peak of 7.9 per cent of the total labour force when account is taken of seasonal factors. About the same time the level south of the border stood at 6.9 per cent.

In the intervening months, the seasonally adjusted figure on unemployment in relation to the labour force has fallen to 4.6 per cent in this country, while across the line it has never gone below 5.4 per cent.

This very substantial improvement in the Canadian labour picture has taken place despite the fact that the number of people entering the labour market in search of jobs in Canada has been very much higher than in the United States.

Last March, for example, the number of Canadians in the labour force rose by 3.3 per cent over the level of a year ago, while in the United States the increase amounted to only 1.4 per cent. The level of employment in Canada was up by an amazing 5.2 per cent in March over 1963, but in the United States the increase was only two per cent.

So what is all the concern about? A few more figures are necessary to tell the story.

Between 1961 and 1962, employment in manufacturing industries rose by 3.3 per cent in the United States, 4 per cent in Canada. The value of goods produced by these industries rose by 8.2 per cent in the United States, only 7.8 per cent in Canada. On the basis of output per worker, production rose by 4.7 per cent across the line, compared to 3.6 per cent here.

In 1963, employment rose very much faster in Canada than the U.S. 2.7% against 1%. Output increased by 5.6% and 5.1% respectively.

But the critical fact is that in terms of the increase in manufacturing production per employee, the United States had a rise of 4.1%, against only 2.8% in Canada. In other words, the increase in the amount of goods turned out by one worker in the United States was more than one-third greater.

While the situation is still far from clear, what these figures may indicate is that the United States has been achieving a substantially higher rate of output per worker because it has gone considerably further in introducing automation.

Canadian industries have taken on more men in order to meet the rising demand for their goods at home and abroad.

If Canada's economy is booming and more men are being employed than in the United States, why then, it might be asked, shouldn't Canadians count it among their blessings?

The fear of some economists is that Canadians are being lulled into a feeling of false security. The reality may be that they are falling behind in the world-wide race to increase efficiency of production and pull down costs.

If Canada is falling behind, why is that its economy is still booming, the sales of goods from its factories and farms still rising at home and abroad?

The answer may lie in the fact that Canadian producers are still enjoying the advantages that were produced by devaluation of the dollar to 92½ cents in terms of U.S. currency nearly two years ago. This is an advantage, however, that can be continually eroded by increasing efficiency of production in the United States and other countries.

The day could come when the advantage of devaluation has been completely nullified by higher prices in Canada than abroad. If and when that day comes, the demand for Canadian goods will taper off, the wheels of industry will slow down and unemployment will again increase.

Three and four years ago, when the Canadian economy was still in the midst of an economic slump dating back to mid-1957, there was widespread concern voiced by many influential figures about the state of Canadian manufacturing industry.

There was a growing realization that Canadian companies in many fields were hampered by heavy costs because the limited size of the Canadian market and the excessive number of firms within many industries made it impossible to obtain the advantages of large scale production enjoyed in the United States.

Many authorities warned that steps must be taken to encourage Canadian companies to specialize so that they could obtain longer runs and greater efficiency.

With the revival of the economy over the past few years, however, most of the voices that were calling for a drastic re-organization of Canadian industry have been stilled.

But the fundamental weaknesses that were seen to exist in the economy in 1960 and 1961 may still be present today, hidden for the time being by the stimulating effect of devaluation.

By the time this pep pill has worn off it may become evident that the much faster introduction of automation in the United States has further widened the margin of advantage that results from large-scale production.

An over-gloomy picture? Perhaps.

CLIMBERS SEEK HEIGHTS OF ADVENTURE

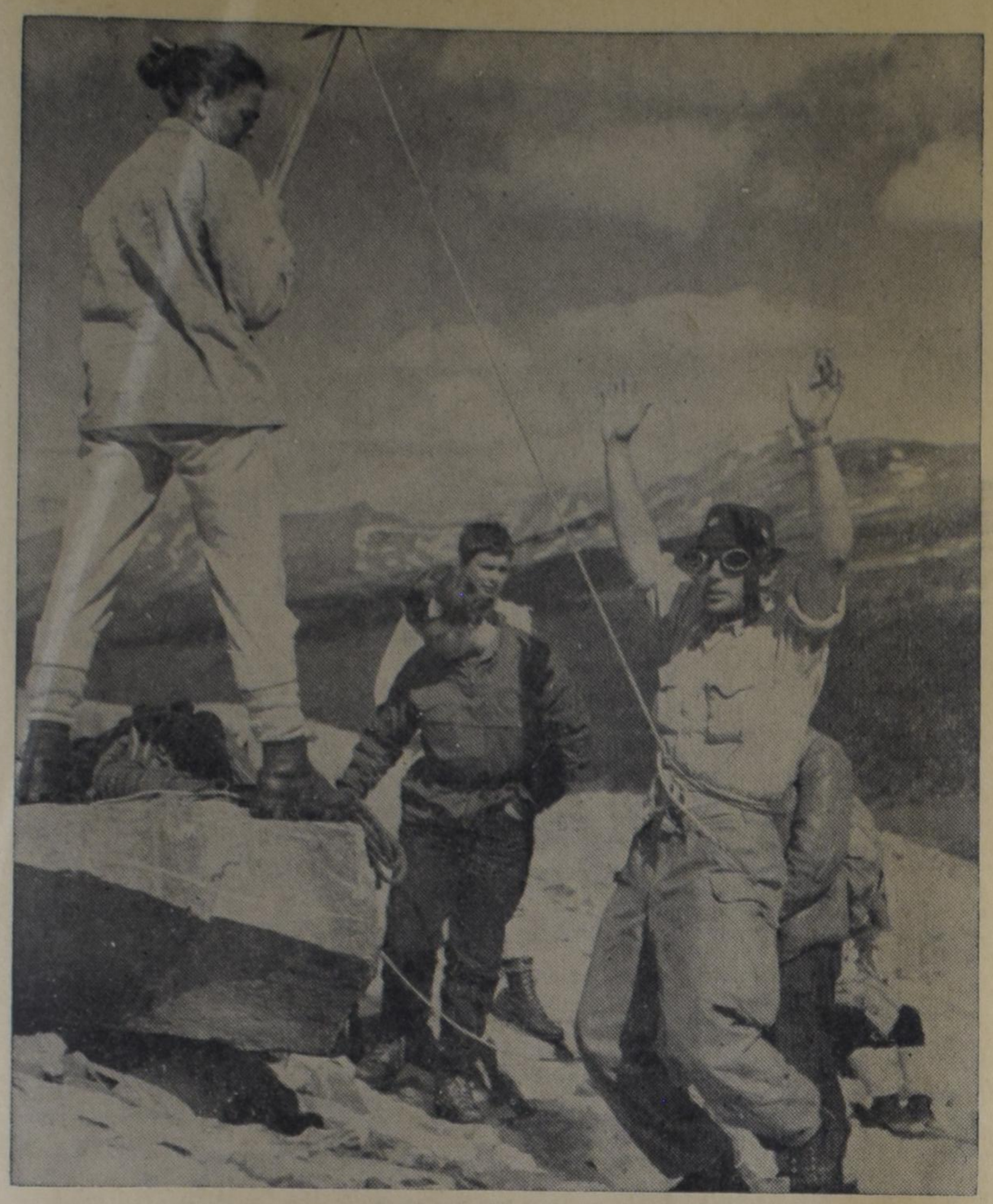

Look out, he's comin' down the mountain! One of the 900 members of the Alpine Club of Canada shows off his high-speed rappeling technique at the annual summer-climbing camp near Jasper, Alberta. Here, climbers learn to use their ropes, eyes, brains — and muscles — while enjoying one of the most satisfying sports in the world. There is much to learn and often gruelling hikes, but there is also sizzling trout at high breakfasts, songs round the fire in the valleys, tne testing of self and soul on the peaks. Small wonder the membership grows each year. "Conquer a mountain; conquer thyself", so the saying goes. So each dawn the climbers go, into the high places, amid the grandeurs of Canada's Rockies.

☆

Donna Trotter ties a bowline in preparation for the morning climb. Climbs are planned to suit varying abilities. About half the climbers are women.

☆

Indian file through a world of wonder — the magic of dawn in the Rockies: quiet, hidden lakes, dew-wet grass, the green of trees, cloud-wrapped challenging peaks...

☆

"Mountaineering is the art of going safely in dangerous places", said an old Austrian guide. Here, climbers pick up a bit more of that art. The instructor begins a demonstration of a fall into a crevice and recovery.

The Greatness of a Nation

❷

Many christians are inclined to admit that no objection can be raised against a "just" war. The word "just" in this context would mean justified or righteous. This, of course, is not the same as to say that the nation which has the strongest arsenal, would be right in imposing its will on the weaker nations or to the world in general. They will agree that the yardstick for the justification of war is not the military strength, but the maintaining or restoring of justice.

There are many others, however, about whose sincere christianity there is no doubt, but for whom every war is sin, period. They contend that a christian is governed by love, and that for God's sake he cannot partake in the killing of fellow men.

The matter is not an easy one. To discuss the subject thoroughly would require much more space than we have available in our paper. Yet a few thoughts may underscore the necessity of orientation.

We take a simple example. When in October 1962 the late President Kennedy in clear words indicated that the U.S. would not tolerate Russian missiles on Cuba, we all agreed that the U.S. was correct and that a war, should one have resulted at that time, would have been a "just" war. Suppose, however, that we would have been Russian Christians, and that we for decades in a row, had been indoctrinated by press and radio that the Americans were imperialists and a threat to our country, what would we have said then? Most likely to Russians, also to Bible-believing Russians, Khrushchev and not Kennedy was instrumental in saving the peace at that time.

Nationalistic or patriotistic sentiments have a bearing on our evaluation of a just war. On the whole Russians have confidence in their government just as we have in ours. This does not mean that Russians, especially the christians among them, agree with everything their government does or fails to do. No doubt, there will be many in Russia who feel oppressed by the dictatorial reign. But as soon as patriotic sentiments are involved people will be on their fatherland's side. This holds for every nation. Hence, when two nations are at odds with each other, resulting in war, who is there to judge which nation is right or wrong? Are we not all prejudiced, and is it not the first requirement of a judge that he is impartial?

This leads us to the point, that just as we as individuals cannot make our own law, nations cannot judge their own rights either. The world is in need of an international law and an international law enforcement. The International Court of Justice in The Hague was an attempt, but failed. The United Nations seem to follow the same course. This means that we have to rely on our own governments, but also that our consciences have the heavy burden of judging whether or not a war is justified. We grant that the government carries a great responsibility, which should give our prayer for the government more urgency and contents. Yet we cannot follow the government blindly, since we should obey God rather than man.

This still does not solve the problem whether the command to love our neighbour as ourselves prevents us from any activity or participation in a war. It seems that it is a strong argument on the side of those who propagate it. On what grounds may we take the life of an "enemy" whom we never saw and who never did us any harm?

The danger is that the love for our neighbour is separated from the love for God. No one can — in the sense of the law of God — love his neighbour if he does not love God. We have to love our neighbour for God's sake.

We believe and acknowledge the one Kingdom of God, and all governments derive their authority from the Kingdom of God (Romans 13). The government is called God's servant to protect life, in order that we may implement the commandment of God to love Him above all and our neighbour as ourselves. An infringement upon the authority of the government is therefore rebellion against God, for which the government received "the sword" in order to maintain justice for God's sake.

When we are called upon to render military service in order to implement the task of the government, our first concern should be to obey "the servant of God" for God's sake. Our love for God should always take priority over love for our fellow men. To let the love for our neighbour prevail, would put God in the second place, which can never be justified.

Moreover it would make love superior to righteousness. Both love and righteousness are fruits of the redeeming work of Jesus Christ. They are part of the restoration of the image of God in us. If love would put righteousness in its shadow, we would in fact indicate that in God love prevails over righteousness. The thought in itself is impossible. Our love for God makes us obedient to the government in the maintaining of justice.

As long as there is no organization or institution which serves and enforces justice internationally, we have to weigh and consider the motives of our government very conscientiously. At the same time we should have very weighty reasons to oppose our government, since we have to see her as God's servant. In honouring the government, we honour God. By the same token we have to speak to the government if at any time, be it in matters of war or otherwise, the servant of God does not serve God.

The fact, as some say, that the next war will be battled with nuclear weapons, does not make a difference basically. Of course, the government is not only responsible for the act of war, but also for the means which it will use for the battle. The "swords" of Paul's day is outmoded now, but in his time it was much more fearful weapon than centuries before him. The question is not what kind of weapons are used, but the purpose for which the weapons are used.

Not the numerical strength of the arsenal makes a nation great, but the execution of the office of being a servant of God.

D.F.

HAVE FUNE WITH YOUR CAMERA

How and when to use Telephoto and Wide-Angle Lenses

by Guy Gilbert

If you ever find yourself in the jungle stalking lions with a camera, here's a good tip: Don't forget telephoto lensand its short, stubby where the lens you take may save a limb.

Even if you never use your camera to hunt lions, there are many places where the long, thin telephoto lens and its short, stubby counterpart, the wide-angle lens will come in handy. As a matter of fact, there are many times when you just won't be able to get the picture you want without them.

What if you were a spectator at a sporting event, for example, and you wanted to get a close-up of one of the star performers in action? In most cases the management frowns on amateur photographers running on and off the field waving their cameras. What do you do? Slip a telephoto lens on your camera.

Another time you'd like to get as much of the playing field as possible in your picture. You can't back up without trampling over the people behind you. Solution: a wide-angle lens.

How do you know what effect you will get from your accessory lenses? Compare their focal lengths with that of the lens normally used on the camera.

Focal length is the distance from approximately the center of the lens to the film when the lens is focused on infinity. It nearly always will be marked, either in millimeters or inches, somewhere on the lens mount. If the focal length is greater than the camera's normal lens, the auxiliary lens will be a telephoto.

Most telephoto lenses are not real telescopes but merely have a nrarower field of view than lenses of normal focal length. Since this narrower field of view fills a greater area of the picture, the result is similar to that produced by a telescope.

A wide-angle lens, on the other hand, has a shorter focal length and wider field of view than the normal lens. This enables it to include a greater area in each picture and, since objects will register smaller, makes everything seem farther away.

If the focal length of a telephoto is twice that of a normal lens, it has the effect of halving the camera-to-subject distance and making all objects in the picture appear twice as large as they'd be with the normal lens. Similarly, if the focal length of the wide-angle lens is half that of the normal lens, it has the effect of doubling the camera-to-subject distance so that all objects appear only half as big as they would with the normal lens.

Because of these characteristics, a telephoto lens is invaluable for taking pictures of subjects you can't get as close to as you might wish — spectator sports, birds and animals, planes and trains. It will help you mirror life as it is, since you can shoot from far enough away so your subject won't be camera shy.

With telephoto lenses of more than three times the focal length of your camera's normal lens, it's rather difficult to get a really steady picture unless you use a tripod. Slight camera movement isn't evident in pictures made with lenses of normal focal length, but a telephoto will magnify it to the same degree as it magnifies the size of objects.

In addition, telephoto lenses have a narrower range of sharp focus than lenses of normal focal length. Distance from camera to subject should be estimated with considerable care, especially for fairly close scenes. When extreme close-ups are photographed with a telephoto, it's essential to make an actual measurement.

A wide-angle lens, on the other hand, pushes confining walls back indoors and squeezes great buildings and natural wonders into outdoor pictures. It's useful whenever cramped quarters of limited working space produce distorted conditions.

One of the greatest advantages of having both wide-angle and telephoto lenses at your command is the infinite variety they can provide in pictures of sports events, outdoor entertainments, graduation ceremonies, or other situations — such as hunting with a camera — when your location is fixed either through necessity or choice. By switching from one lense to another, you'll get pictures that might have been impossible with a normal lens and provide variety to a photographic report that otherwise might seem dull and monotonous.

So, remember the next time you happen to be standing on top of a very precarious mountain peak! No need to step forward or backwards to get the picture you want. Just reach in the camera bag where your long, thin friend and your short, stubby friend will be waiting to serve you.

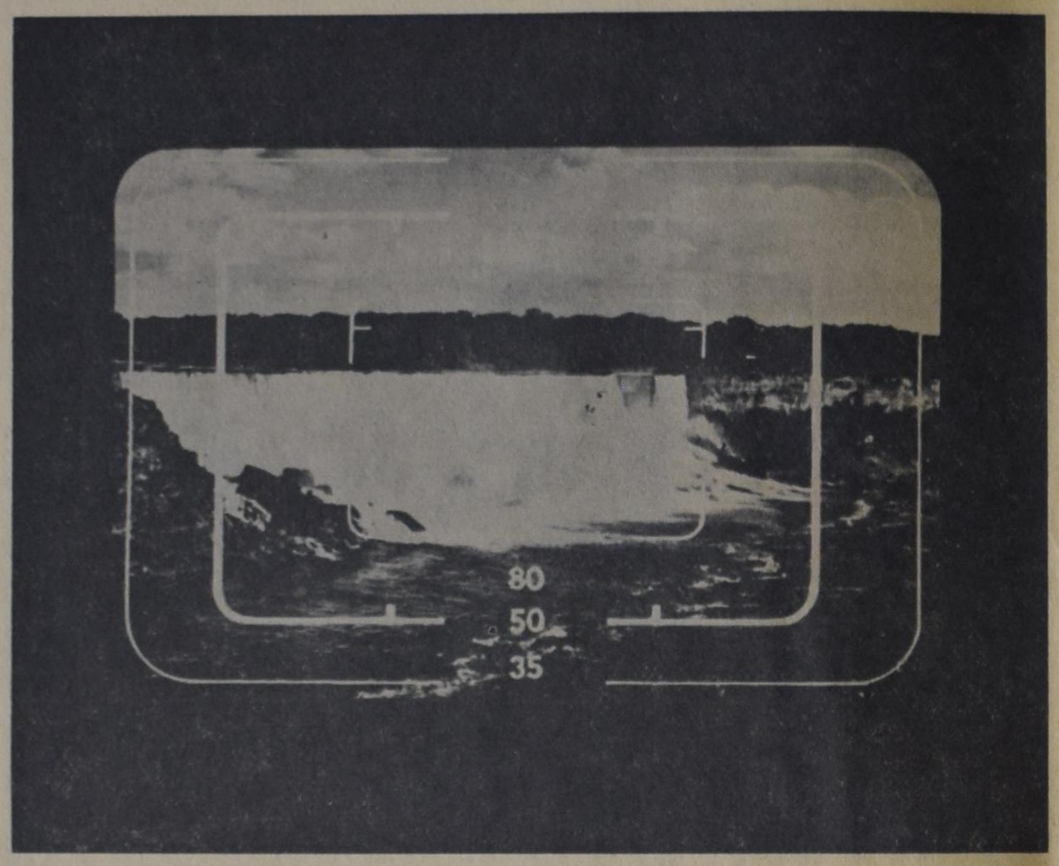

Cross Word Puzzle

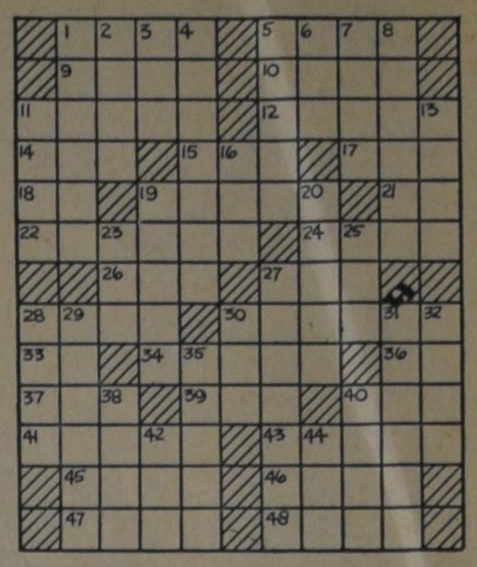

ACROSS

1. Chestnut: Polyn.
5. Mince
9. Wicked
10. Author of "Les Miserables"
11. Fish
12. Eagle's nest
14. —— and Hers
15. Over: poet.
17. Wing of a house
18. Bone: anat.
19. Permanent army posts
21. Pronoun
22. Chinese city
24. Stockings
26. Constellation
27. Hebrew dry measure
28. Slices
30. Smithies' blocks
33. Aloft
34. Potato: dial.
36. Chemical ending
37. Cunning
39. Wager
40. Mariner's direction: abbr.
41. Out-of-date
43. Kind of drink
45. Tidy
46. Root of the taro
47. Prohibitionists
48. University officer

DOWN

1. To release a claim to: Law
2. Birds as a class
3. Sesame
4. City: Pa.
5. Map
6. Shade of a color
7. Monster
8. French soldiers
11. Store
13. Otherwise
16. Unit of work
19. Foremost in rank
20. Remove, as whiskers
23. Narcotic shrub
25. Japanese sash
27. Mended, as a bone
28. Crescent-moon horn
29. High ground
30. Devoured
31. Capital: Eng.
32. Weaver's tool
35. Incites
38. French river
40. Old Norse work
42. Speak
44. Poem

ANSWER

of last week's

Cross Word Puzzle

LET'S PLAY CHESS

Editor: Mr. C. Hess.

SOLUTIONS OF THE APRIL PROBLEMS

No. 104 (Mackenzie)

The solution itself is simple. White must move his Bishop for if he promotes the Pawn, the black King runs away or gets stalemated. 1. B-R7, and from now on the black moves are forced: 1. —, KxB; 2. P-B8/R, K-R3; 3. R.-R8 checkmate. However, it was a little more difficult to find out which previous moves would have been done. It appears that the Bishop at N8 had come there from N7 in the way of promotion. In the previous position a white Pawn was at N7 and the black King was at R7. The moves were: P-N8/B ch, KR7-R8.

No. 105 (SchadeVanWestrum)

This interesting problem was difficult for some of us and made others lose points because they did not find all variations in the solution. The full solution, as was asked for, is as follows: 1. Q-K4, thr. 2. Q-K1 checkmate. A. 1. —, RxQ; 2. R-B5 mate. B. 1. —, NxQ; 2. R-B2 mate. C. 1. —, KxR; 2. R-B1 mate. D. 1. —, Q-K4; 2. RxQ mate. E. 1. —, N-QB6; 2. R-R5 mate. F. 1. —, N-R6; 2. R-B3 mate. In this case we can precisely learn what different variations are. This depends, as you can see, on the white moves.

No. 106 (Hartong)

This problem caused trouble because it was announced as a three-mover but suddenly it became a not too hard two-mover. The key-move could be found rather easily: 1. Q-R7, thr. 2. Q-N1 checkmate. Black's efforts to frustrate that threat bring very good variations. 1. —, N-K3; 2. QxP mate. 1. —, B-Q5; 2. RxP mate. 1. —, R-Q5; 2. N-K5 mate.

No. 107 (Layer)

Some of our contestants had quite a struggle with this problem. Was it more difficult than the author had desired it to be? But in several letters I read that Layer's product was appreciated. This may encourage him to help us more often in the future. The keymove was 1. N-Q1, and the threat 2. N-K3. The best variations are 1. —, B-N5; 2. R-Q4 mate. 1. —, R-B5; 2. R-B2 mate and 1. —, B-K4; 2. NxB mate.

Root out of Dry Ground

BY ARGYE M. BRIGGS

(39)

It was pride that she had felt about her in the house. It was old, old pride that had fed upon itself until it lay like a plaintive spirit through the beauty of the fading rooms.

"Yes?" Miss Ennie David stopped at the foot of the stair and looking at the girl before her. "Did you want to see me?"

Chris looked at her, and for a startled instant, decided that the woman was transparent! Then realizing that it was not more than a trick of the gloom and an almost emaciated thinness, she managed an answer. "Yes, Ma'am. I'm Chris Sanders. Dean Evans sent me to you."

Miss Ennie smiled. "Of course." Her voice was like the thin, true ring of a perfect small bell. "He promised to send me someone as soon as he could. Come into the drawing room, dear."

In the drawing room, Chris eased herself, at Miss Ennie's gesture, into a delicate chair that was so much like its owner that she found herself doubting its ability to hold her.

Miss Ennie drifted to a chair across from the girl and sat silent for so long that time seemed to stop.

Chris waited and the French clock ticked with soft accusation. It said five o'clock, and as she had left the campus at five o'clock, and had waited several minutes in the hall while the elderly colored woman had gone for Miss Ennie, Chris decided that it must be slow.

And not knowing what to say, she said nothing.

Presently, Miss Ennie smiled brightly as if continuing a sprightly conversation. "And now, Miss Sanders, let's get down to business! You seem to be a nice girl, and," she peered through the dimness, "pretty, too! Did Dean Evans tell you about my — er — arrangements?"

"No, Ma'am," Chris wished that she could think of some substitute for Ma'am, as it sounded so ignorant and countrified. But some respectful form of address seemed an imperative with this frail little person. "He just said to come talk to you."

"I see." Miss Ennie hesitated, then went on, her voice hurried. "I need a nice, bright girl to help me with my correspondence, mostly social," she simpered gently. "And I pay three dollars a week, and meals when you are working." She looked at Chris with anxious eyes and added, "You'll eat here quite often, and they'll make a reduction in the school dining room."

Chris sat for a long stunned moment. Three dollars a week!

And out of it she must pay board and books and clothes!

She looked up and caught the faded eyes watching her, and she could not read their expression. "Can you manage on that?" asked Miss Ennie.

Chris tried to sort out her thoughts as she stood up. "I — I'll have to think it over," she said, and her voice seemed loud and crude amid the delicacies of the room. "I'll have to see what I can do."

Miss Ennie smiled, and for a moment, Chris thought she saw a wistfulness. "I hope you can," she said quietly. "I — I'm afraid that I won't be able to pay more, but if you could find yourself willing to come for that —" her voice drifted away on a note of fading gentleness.

Outside, in the late afternoon sunlight, Chris went slowly down the tree-edged, brick walk to the street.

Ray Parker was waiting for her on the sidewalk. "One of the girls said she saw you coming in here," she explained, "so I figured you must be the one Dean Evans was sending to Miss David. Get the job?"

Chris drew a deep breath. "She offered me three dollars a week and part of my meals." She looked at Ray. "How's that for generosity?"

Ray grinned. "That's all she ever pays. That's the reason she always has a freshman, I guess. You going to take it?"

"How could I manage on that?" Chris demanded. "I'll have to try to find something that pays a little better."

Ray made no answer, but walked along beside her, her face thoughtful. "I don't know, Chris," she said presently. "You've got that scholarship for your tuition, and a little money for your room and board, haven't you?"

"Well, yes," Chris admitted. "I worked in the dime store this summer, and Jansie, that's my sister, managed some more for me, but it's not enough to cover anything else, if I pay my board with it."

"You'll get part of your meals at Miss David's," Ray went on in a musing tone, "and you'll have the three dollars —"

"For books, and fees and any clothes —" Chris made an eloquent gesture at her print dress. "I did want to get something that looked right, Ray!"

"The work isn't hard," Ray reminded her, smiling wryly down at her own work-roughed hands, "and there's some time to study on the job —"

Chris smiled. "You sound like you think it's a good job, Ray," she told the other.

"There's something against it, though," Ray said honestly. "Most of the girls who work for Miss Ennie complain about it."

"What is it?"

"Miss Ennie," Ray told her, "tries to make over every girl she gets into a —" and her husky voice dropped to a mincing imitation of Miss Ennie'e fragil tones, "into a perfect little lady!"

Chris stared at Ray. "You mean she tries to tell you how to act?" she asked. She paused in the long afternoon light.

"I mean she tells you how to hold a fork and how to walk into a room!" Ray said hotly. "One girl quit a couple of years ago, when I was a freshman, because Miss David used to send her to the bathroom to clean her nails! I wouldn't take that from anybody!"

Chris looked at her new friend for a long moment with absent eyes, and then walked on toward the campus, her face thoughtful. As the two girls came nearer, the long fingers of sunset wove between the trees, and the windows of the halls were golden. Chris looked and remembered the sense of beauty that had been hers yesterday as she had come up this same walk. The peace of the campus was stronge with beauty before her.

It has something, she thought with a sudden clarity. Is has something that Jansie and I haven't known. We've never had a chance to know it!

"Well —" Ray broke the silence with a brusque little interrogation. "What you going to do?"

"I'm going to take the job," Chris answered quietly.

"Chris," Rays voice came quietly through the dimness that hung above the green-shaded study lamp on the table, "you want to make a dollar?"

Chris raised her head, and her eyes were reluctant to leave the pages of her book. "What do you think?" she smiled absently, "How?"

Ray stood up, stretching nervously, and walked to the window. She pushed aside the scrim curtain and looked out, her gaze thrusting past the imaged room that lay shallowly against the pane and the night. Bright drops of the endless rains of late autumn flashed momentarily into view, their lances quickly blunted on the inviolable glass. "One of old Harwell's girls is sick." Her voice was more subdued than its usual brisk huskiness. "You know, that little one who always has the sniffles, Betty Day."

Chris frowned and the image of Betty Day was in her thoughts. "What's the matter with her?" she asked. "Anything serious?"

Ray pushed a thoughtful finger down the cool surface of the window, and swift rivulets of moisture trailed ahead of her hand. "Pneumonia," she said simply, then added, "MacComber's been a mess lately. All that mud."

Chris' smile was wry. "All right, I'll come. I need the dollar." She started to go back to her book, but disturbed by something in Ray's mood, she sat idling the pages. About her, the little room lay, like a quiet pool, its stillness broken only by the gently hiss of the radiator and the simmering whisper of the cocoa in a pan on the hot plate in the corner. Lying on the table, within the circle of light from the study lamp, was a letter from Jansie.

Chris looked at it. **Jansie is learning to write,** she thought gently. **Someone is teaching her, probably the preacher.** For in Jansie's labored letters, there had been frequent mention of Charles Robertson, his statements and actions, his regular visits to the shanty.

All fall she had had the stiff, careful little notes from Jansie. Each week, she could see an increasing sureness, less evidence of copying and more of Jansie's own thoughts. Letter by letter, Jansie was beginning to find her way in the strange and unnatural business of words.

Chris reached over and, picking up the letter, closed it between the pages of her book. Then she sat, her mind tired and a little slow, thinking about the matter of Jansie's learning to read. Ever since she had reached her own growing up years, she had known, within herself, that Jansie could not read. But some reticence, some fierce independence, so characteristic of Jansie, had kept her silent on her knowledge. **I could have taught her as I learned,** she thought now, **but I didn't dare. She would have hated having me do it. And now someone else is teaching her, and I'm glad.**

Ray came away from the window, and jerked at her chair with a sharp clatter. "Rain, rain, rain, rain!" Her voice was bitter. "Oh, if it'd only let up!"

It was still raining when Chris came up to the second floor of MacComber the next day. She stood looking at the tracked linoleum of the hallway and the smudged baseboards and wondered how Ray was going to be able to mop the first floor at all. **I guess their feet lose a little of the mud on the way up the stairs,** she thought grimly, **not that it makes much difference.**

She hooked the soggy mop over the edge of the bucket and twisted the handle of the wringer with her foot. The suds smelled heavily of disinfectant and strong soap. Lifting the mop, she dropped it into the middle of the worst spot at the head of the stairs, and slowly a circle of cleanness appeared beneath her circling motion. When the mop was heavy with mud, she lifted it back into the bucket.

Several girls came clattering up the stairway, their laughter preceding them. Chris pulled her mop and bucket out of the way, and waited for them to pass, wiping her hands on Ray's coarse denim apron. **I guess Miss Ennie'd say I ought to use gloves,** she thought wryly. Miss Ennie always insisted that you could tell a lady by her hands. **I reckon she'll manage to make a lady of me yet!**

With one damp finger, she pushed a dark curl behind her ear. She was glad that she had bobbed her hair, though she hand't dared to write Jansie about it yet. It was much less trouble than the curls had been, and still insisted on curving flying ringlets at the end.

All the girls coming up the stairs had bobbed hair.

(To be continued.)